

YORUM**16**

Ukrayna İşgali Gölgesinde Rojava'da Yaşananlar

Ukrayna'da süren savaşın Rojava'da devam eden vesayet savaşını nasıl etkileyeceğine yönelik tartışmalar, ABD'nin "Sezar Yasaları" kapsamında Kuzey-Doğu Suriye Özerk

Yönetimi'ni muaf tutacağını açıklamasıyla yeni bir boyuta taşındı.

ABD'nin Yakın Doğu işlerinden sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Ethan Goodrich, "Sezar Suriye Sivil Koruma Yasası"ndan muafiyetleri bu hafta yerel yönetimlere resmi olarak iletcek. Şimdilik muafiyetin petrol ve doğalgazı kapsamayacağı belirtilse de durum ilerleyen süreçte netleşecek.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 16 - 29 Mart 2022

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 257

www.ozgurgelecek32.net

Fiyatı: 4 TL

Savaşa ve Yoksulluğa Geçit YOK! Dehaklar Yenilecek!

DENGÊ AZADÎ > 10

2022 Newroz'u: Dem Dema Serkeftinê Ye!

Bu yıl 72 ayrı merkezde "Dem dema serkeftinê ye (Şimdi kazanma zamanı)" şiarıyla kutlanacak olan 2022 Newroz'u'nun startı, Amed'de açıklanan deklarasyonla verildi. HDK Eş Sözcüsü **Cengiz Çiçek** ile Newroz'u, şiarını, Newroz çağrısı ile birlikte ele alınan 1 Mayıs çağrısı üzerinde konuştuk.

YENİ KADIN > 9

8 Mart'ın Gösterdikleri...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü baharın en coşkulu ve renkli haliyle selamladı bizi...

Dört bir yanda fabrika önlerinde işçiler, "kölelik koşullarına teslim olmayacağız" diye haykırırken, bu savaş ve yoksullaşmadan en fazla etkilenen kadınlar ve LGBTİ+lar hiç vazgeçemedikleri direnişi daha üst boyuta çıkacaklarının mesajını vermiş oldular.

> **KADINLARIN
BİRLİĞİ** >> 8

Var Olanla Yetinmeyeceğiz!

Kadın mücadelesinin tıkanıp noktaları görme ve buna müdahale etme anlamında da güçlü bir potansiyel taşıdığını vurgulamalıyız. Var olanla yetinmeme hali kadın mücadelesine yeni arayışlar, yeni pencereler açacaktır.

> **PUSULA** >> 18

Emperyalist İşgallere Karşı Yükselt Direniş Bayrağını

20. yüzyılın son çeyreğinde 21. yüzyılda küreselleşmenin sağlayacağı "Barış, Özgürlük, Refah" toplumundan söz edenler, şimdi yoksulluğun yol açtığı yıkımdan, Rusya'nın Ukrayna'yı işgaliyle birlikte yeni bir dünya savaşının tehlikesinden söz etmeye başladılar.

OKUR POSTASI | Emperyalist Savaşa Karşı Barışı Savunmak Devrimci Bir Eylemdir

Komünistler çok önceleri işçi sınıfı ve emekçileri bilgilendirmişti: “*Yaklaşan emperyalist bir savaş var*” diye. Bugün o, emperyalist Rusya’nın Ukrayna’ya saldırısıyla daha da körüklenmiş ve yeni bir emperyalist dünya savaşının fitili ateşlenmiştir.

Rus emperyalist devleti ne kadar gerekçe üretirse üretsin, Ukrayna’ya saldırısını haklı çıkarmayacağı gibi hiçbir emperyalist devletin bir başka ülkeye saldırısını ve işgalini de haklı çıkarmaz.

manları olduklarını gizlemeye çalışıyorlar.

Rus sosyal emperyalizmi, SSCB’nin dağılmasının hemen arkasından başta Alman emperyalizmi olmak üzere (Almanya’yı, o zaman SPD-Yeşiller Koalisyon hükümeti yönetiyordu) Yugoslav halkını iliklerine kadar bölüp parçaladılar. Yugoslavya’nın üzerine çullandılar ve yıllarca birlikte-barış içinde yaşayan halkları birbirine kırdırarak aralarına kanlı sınırlarını çektiler.

ABD ve İngiliz emperyalistleri, BM

Baş emperyalist savaş kışkırtıcısı ABD emperyalizminin Afganistan’ı, Irak’ı işgali hiçbir şekilde haklı olmadığı gibi Rus emperyalizminin Ukrayna’ya saldırısı da haklı değildir. Bu bir işgal ve dünya barışını tehlikeye atan emperyalist saldırganlıktır.

ABD ve Batılı emperyalistlerin savaş örgütü NATO’nun, “Sırp milliyetçiliğini” bahane ederek Belgrad’ın 1999 yılının 24 Mart-10 Haziran arası (tam 2.5 ay) bombalaması ve Sırbistan halkının tepesine ölümcül (uranyum bombaları dahil) bomba yağdırmaları, Avrupa burjuvazisinin emperyalist yüzünün açık bir ifadesidir. Yunanistan hariç, o dönemde NATO üyesi olan bütün ülkeler, aylarca süren bu bombalamanın içinde yer almışlardır. O dönemde Yugoslavya’yı meydana getirenlerin hiçbirisi NATO üyesi değildi.

Batılı emperyalistler, bugün Ukrayna halkının bombalanması karşısında timsah gözyaşları döküyor. Rusya’nın ve Putin’in gaddarlığından, “insan” olmadığından söz eden “demokrat görünümlü” emperyalist haydutlar, dünya halklarının en büyük düş-

kararını hiçe sayarak, Afganistan ve Irak’ı bombalarken ve milyonlarca insan ölürken, yaralanırken, yerinden yurdundan olurken; işgalci ABD’ye karşı en küçük bir yaptırım uygulamadıkları gibi “uluslararası hukuk” kurallarını ABD’ye hatırlatma yerine ABD saldırganlığına ve işgaline her türlü maddi ve silah desteğini sağlamaktan, birlikte hareket etmekten geri durmamışlardır. Ve sonuçta hepsi birlikte doymaz bir iştahla bu ülkeleri yağmalamışlardır.

“Uluslararası hukuk” nedense ABD ve Batılı emperyalistlerin çıkarına denk düşmüyorsa, önemli değil, ama bunların pazarlarına ve egemenlik alanlarına bir saldırı varsa (Rusya’nın Ukrayna saldırısı gibi) hemen “uluslararası hukuk”çu ve “demokrat” ve hatta “barışçı” kesilmekten geri durmuyorlar. Riyakar ve kan emici “medeni” haydut burjuvalar!

Daha sonra ise, aynı akıbet Libya ve Suriye’nin başına getirmişlerdir. Bu “çok demokrat” ülkeler, IŞİD gibi dinci faşist bir yapılanmayı kurmuş ve desteklemişlerdir. Ve bugün bu emperyalist haydutların saldır-

ganlığı ve işgalleri nedeniyle bu ülkede hala savaş devam etmektedir. Afganistan, Irak, Suriye ve Libya ise, ABD ve Batılı emperyalistlerin bombalarla getirdikleri “özgürlük ve demokrasi” içinde ne de “güzel” yaşıyorlar(!)

Emperyalistler arası çatışmanın bir başka odağı Yemen ise ayrı bir acıdır dünya halklarının vicdanında.

Alman emperyalizmi, Rusya’nın Ukrayna’yı işgal amaçlı saldırısıyla birlikte, dişlerini yeniden bilemeye başladı. Alman ordusu için 100 milyar avro fon ayırırken, Ukrayna kukla hükümetine ise her türlü ağır silah desteğini vereceğini açıklayarak Ukrayna-Rus savaşında aktif taraf olduğunu belirtmiş oldu. Böylece savaş kışkırtıcısı emperyalistler, hızla yeni bir dünya savaşının yanan ateşine benzin dökmeye devam ediyorlar. AB’nin en büyük ekonomik gücü yeniden emperyalist paylaşım savaşı sahnesinde yerini hızla ve daha aktif bir şekilde almış oluyor. Ve diğer emperyalist ülkelerde bu silahlanmaktan geri kalmayacaktır. Bu denli yoğun bir silahlanma “barışı” korumak için değil, barış yerine yeni bir emperyalist paylaşım savaşını aktif kılmak içindir.

Başta ABD ve Batılı emperyalistler ol-

mak üzere bütün emperyalist haydutların “göreceli barışı” rafa kaldırdıkları görülmüyor. Ve buna karşın yeni bir paylaşım savaşının ateşi körükleniyor. Elbette bu savaşta her zaman olduğu gibi işçiler ve emekçiler en büyük zararı görecektir. Onlar ölecek ve acı çekecektir.

Ancak, bu savaş önlenemez değil. Önlenbilir. Buna karşı aktif mücadeleye geçilmelidir.

Uluslararası işçi sınıfı başta olmak üzere, bütün ezilen halklar, yeni bir emperyalist yağma savaşına karşı aktif direnişe geçmelidir. Özellikle emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı ve emekçilere daha büyük görevler düşmektedir. Emperyalist savaşa karşı barışı savunmak işçi ve emekçilerin lehinedir ve bu devrimci bir tavidir. Bu karşı koyuş ne kadar kitlesel ve aktif olursa, emperyalist merkezleri ciddi şekilde engelleyecektir. Birleşik dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların gücü, emperyalistlerin gücünden daha büyüktür. Kitlelerin desteği olmadan onlar birer kâğıttan kaplandır. Bu nedenle, aktif olarak anti-emperyalist savaş cephesini genişletmeli ve güçlendirmeliyiz.

Emperyalist savaşı önleyebiliriz!

Gazi ve Ümraniye: “Unutmadık, Hesap Soracağız!”

Gazi ve Ümraniye Katliamları’nın 27. yılında Gazi Mahallesi’nde yürüyüş düzenlendi. Gazi-Ümraniye Şehit Aileleri, 12 Mart Platformu ve Alevi derneklerinin öncülüğünde düzenlenen yürüyüşte, katliamların unutulmadığı vurgulandı.

Soğuk hava ve kar yağışına rağmen yoğun bir katılımı gerçekleştirilen yürüyüşte kitle, katliamların hesabının sorulacağını vurguladı. Yürüyüşe HDP milletvekilleri Musa Piroğlu ile Dilşat Canbaz’ın yanı sıra çok sayıda devrimci, demokratik kitle örgütü katıldı.

BMG “Gazi-Ümraniye katliamlarının hesabını soracağız”, “Faşizme karşı birleşik mücadeleye”, “İnfaz yakmalara son! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın” dövizleriyle yürüyüşte yerini aldı.

Yürüyüşün ardından Eski Kara-

kol’un önüne gelen kitle burada devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından basın açıklaması okundu. Ardından kitle sloganlarla Gazi Mezarlığı’na yürüdü. Mezarlıkta da bir anma düzenlendi.

Burada yapılan açıklamada Koçgiri’de, Dersim’de, Maraş’ta, Sivas’ta, Gazi’de, 19 Aralık’ta hapishanelerde, Gezi’de, Cizre’de, Sur’da, Suruç, Roboski, Ankara Garı’nda aynı zihniyetin Türkiye halklarına reva görüldüğünü kaydedilerek “Binlerce eli silahlı katilin karşısına sadece yürekleriyle çıkan, binlerce katilin onlar karşısında nasıl korkak ve aciz olduklarını, halkın gücünü tüm Türkiye’ye gösteren şehitlerimizi ve Gazi halkını selamlıyoruz” denildi.

CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'nun Amed ziyareti ve "helalleşme" çağrıları, rejimin yeniden restorasyonuna işaret ediyor. İktidarıyla muhalefetiyle hakim sınıflar, devletlerinin "beka sorunu" için çalışıyorlar.

değerlerinin gerçekte kendi sınıfsal çıkarlarından başka bir şey olmadığını gösterdi. AB emperyalistleri kendi çıkarları için Rusya emperyalistleriyle Ukrayna üzerinden savaşırken, Rus halkının savaş karşıtı tutumu ortadadır.

Benzer biçimde ABD, AB'nin NATO aracılığıyla Ukrayna'da var olan ve özellikle Rus asıllı Ukrayna vatandaşlarına yönelik katliam saldırıları gerçekleştiren neo-Nazi unsurlarına verdikleri destek bilinmektedir. Rusya'nın işgal savaşı başladıktan sonra NATO eğitimcilerinin Ukrayna ordusunun bir gücü haline dönüştürülen bu neo-Nazi unsurlara askeri eğitim verdikleri bilinmektedir. ABD ve AB emperyalistlerinin, bu unsurlar başta olmak üzere Ukrayna ordusuna yönelik başta silah desteği olmak mali yardımlar yaptıkları bilinmektedir.

Görünen ABD ve AB emperyalistlerinin Rusya emperyalistlerini Ukrayna'da uzunca bir süre meşgul etmeyi amaçla-

TO'nun gerekliliğini sorguladığı, bir AB ordusunun kurulmasını tartışıldığı koşullarda Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı ve işgali bu emperyalist kampta NATO'nun önemini arttırmış görünüyor. Dahası emperyalistler bu saldırıyı fırsata çevirmekte gecikmediler. Örneğin Almanya hemen silahlanma bütçesini artırdı. Genel olarak silah şirketlerinin üretimi ve hisseleri arttı vb.

Kısaca emperyalist kapitalistler, Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik saldırısını kendi sınıfsal çıkarları açısından kazanıma dönüştürmek ve genel olarak halk karşıtı politikalarını uygulamaya koymak için bir fırsat olarak gördüler ve kullandılar. Kullanmaya da devam edeceklerdir.

İki cami arasında beynamaz TC ve halk düşmanlığı

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısından en fazla etkilenen devletlerden biri TC oldu. Bir NATO üyesi olan TC devleti, ABD, AB ve NATO ile Rusya emperyalizminin arasında kaldı. Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan bir yandan batıya ve NATO'ya yönelik göstermelik tavır almama çağrısı yaparken diğer yandan ise Rusya'ya yönelik yaptırım kararlarını uygulamamaktadır. Türkiye'nin hava sahasını Rusya'ya kapatmamaktadır. Birleşmiş Milletler'de Rusya'ya yaptırım kararına karşı çekimser kalmaktadır. Öbür taraftan Ukrayna'ya insansız hava araçlarını satmaya devam etmektedir. Örnekler çoğaltılabilir.

Bu çelişkili durum elbette TC faşizminin iki emperyalist kamp arasındaki çelişkilerden yararlanma siyasetinden bağımsız değildir. Ancak bu politika da yolun sonuna gelinmiştir. TC, bu tutumunu daha fazla sürdürmekte zorlanacaktır. Özellikle hem ticari ilişkilerin boyutu düşünüldüğünde yaşanan savaşın en çok da Türkiye ekonomisini vuracağı bir gerçektir. Başta doğalgaz olmak üzere enerjide Rusya'ya olan bağımlılık, buğday başta olmak üzere tahıl ürünlerinde Ukrayna'ya olan bağımlılık, doğrudan bu ürünlerin fiyatlarını etkileyecektir. Nitekim etkilemiştir de. Akaryakıt başta olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinde yaşanan yüksek zamlar bunu göstermektedir. Benzer biçimde ayçiçek yağının alımında ortaya çıkan kuyruklar ve kuy-

Açlığa, Yoksulluğa, Ulusal Baskıya ve Haksız Savaşlara Karşı 8 Mart'ın Militanlığıyla Newroz Alanlarına!

ABD, AB emperyalistleriyle, Rusya ve Çin emperyalistleri arasında yaşanan çıkar çatışması ve artan çelişkiler, Rusya emperyalizminin Ukrayna'ya saldırısı ve işgaliyle yeni bir aşamaya evrildi. Ekonomiden politikaya kadar bir dizi alanda yeni gelişmelere yol açtı. Koronavirüs salgını nedeniyle zaten kriz içinde olan kapitalist emperyalist ekonomi özellikle akaryakıt fiyatlarındaki artış nedeniyle daha derinleşmiş durumdadır. Rusya'ya uygulanan yaptırımlar, dönüp dolaşıp Batılı emperyalist kapitalist ekonomileri etkilemektedir.

Kuşkusuz Rusya emperyalizminin işgal saldırısı kınanmalıdır. Bunun karşısında ABD ve AB emperyalistlerinin NATO güçlerinin yayılmacı ve kışkırtıcı pratikleri de ortadadır. Dahası Rusya'nın

işgal saldırısı karşısında AB emperyalistlerinin mülteci sorunundan Rus halkına yönelik ırkçı ve faşist saldırganlığına kadar bir dizi gelişmeyi de not etmek gerekir. AB emperyalistleri örneğin Ukrayna'dan gelen mültecileri "onlar koyu renkli değil" diyerek seve seve kabul edebileceklerini açıkladılar. Mülteciler karşısında bu ikiyüzlü ve ırkçı tutum kendisini Rus halkına yönelik artan ırkçı ve faşist saldırganlıkta, ırkçı ve şoven propaganda da kendini gösterdi. Örneğin Almanya'da bir hastane Rusları tedavi etmeyeceğini açıkladı. Bazı mağazalar ve dükkanlar Ruslara satış yapmayacaklarını açıkladılar vb. Rusya emperyalizminin saldırgan tavrıyla, Rus halkını bilerek aynılaştıran bu tutum, liberal Avrupa "demokrasi"sinin gerçekte ırkçı, şovenist yüzüne dair bir turnusol işlevi gördü. Burjuvazinin insanlık ve medeniyet

dıklarıdır. Diğer bir ifadeyle Ukrayna'yı Rusya için "Afganistan'a çevirmek" istedikleridir. Bunu başarıp başaramayacaklarını zaman gösterecektir. Tersinden Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin uzaması, çelişkilerin daha da artmasına neden olacak, başta emperyalist kapitalist sistemin ekonomik krizi olmak üzere bir dizi konuda dünya halklarını daha zor günler geçireceği zamanlara kapı aralayacaktır. Nitekim Dünya Bankası, Rusya'nın Ukrayna'yı işgali nedeniyle artan gıda ve enerji fiyatlarının gıdaya erişim sorunu yaşayan ülkeleri daha da zora sokacağı ve sosyal huzursuzluğa neden olabileceği uyarısında bulundu. (11 Mart)

Rusya'nın Ukrayna saldırısı aynı zamanda ABD ve AB emperyalistleri arasında varolan çelişkileri de gidermiş görünüyor. AB emperyalistlerinin NA-

ruklarda yaşanan görüntüler bu sürecin doğrudan ürünüdür.

Bunu ifade ederken şu gerçeğin altını çizmek gerekir; Her ne kadar dünya çapında başta enerji olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinde yaşanan zamlar, Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin etkisiyle gerçekleşmiş olsa da, ülkemizde bu zamlar dünya çapında yaşanan fiyat artışlarından daha fazladır. Bunun nedeni elbette işgal savaşı öncesinde Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durumdur. Devletin resmi kurumlarının bile enflasyonu yüzde 50'lilerde gösterdiği koşullarda, Türk Lirasının döviz karşısında değer yitiminin tarihi rekorlar kırdığı durumda, iğneden ipliğe her şeye zam gelmiş durumdadır. Halkın alım gücü son derece düşmüş, ekonomik kriz, açlık ve yoksulluk tehlikesini büyütmüş durumdadır.

Buna rağmen başta AKP ve MHP yetkileri olmak üzere faşizmin sözcüleri, neden oldukları bu krizi çözmek yerine, halka aba altından sopa göstermeye devam etmektedirler. Daha dün “gözlerimdeki ışığı görebiliyor musunuz?” diyen yeni atanmış Hazine ve Maliye Bakanı Nureddin Nebati: “Sanki kuyruk varmış gibi, sonradan üretilmiş fotoğraflarla ihanete varan söylemlerde bulunanlarla ilgili bir iletişimimiz olacak. 20 Aralık öncesi döviz kurlarından ciddi zarar gören bireyseller şunu bilin, şu anda sizi yönlendirmeye gayret edenler ülkenin çıkarına değil ülkeye düşmanlık yapmaktalar. Savaşın bütün dünyayı etkilediği, petrol fiyatlarının arttığı dönemde ülkede yoksulluk varmış gibi operasyon çekenele karşı bakanlık olarak net bir şekilde operasyon çekeceğimizi herkes bilsin. Net olarak söylüyorum: Hiç kimsenin Türkiye'nin üzerinde oyun oynamasına izin vermeyiz” diyerek açıktan halkı tehdit etmekte, “operasyon çekecekleri” açıklamaktadır. (7 Mart)

DİSK Araştırma Merkezi (DİSK-AR)'ın “2. Yılında Salgının İşçilere Etkisi” başlığıyla yayınladığı araştırma raporunda işçilerin yüzde 58'inin pandemi döneminde ev masraflarının arttığı, yüzde 26.2'sinin ise bu görüşe kısmen katıldığı ifade edilmektedir. (11 Mart)

Raporda; “Pandemide yaşam ve geçinme zorlaştı, borçlanma arttı. İşçilerin yüzde 55'i pandemi döneminde borçlarının arttığını, yüzde 27'si faturalarını

ödemekte zorlandığını, yüzde 25'i kredi kartı borcunu ödeyemediğini söyledi”ği belirtilmektedir. İşçi sınıfının yaşayabilmek ve geçinebilmek için harcamalarını azaltmış durumdadır. “İşçilerin yüzde 66.4'ü harcamalarını azalttığını, yüzde 49,6'sı ise daha ucuz besinlere yöneldiğini belirtmiştir. Araştırmaya katılan işçilerin yüzde 32.4'ü kredi kartlarını daha fazla kullandıklarını ifade etmişlerdir. İşçilerin pandemide aldıkları yardımın ana kaynağı aileleri oldu. İşçilerin yüzde 39'u ailesinden yardım aldığını beyan etmiştir. Kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin ödeneği alanların toplam oranı yüzde 32.5 olmuştur” denilmektedir.

Araştırma ayrıca Covid-19'un bir “işçi sınıfı hastalığı olduğu” gerçeğini teyit etmiş durumdadır. Araştırmada “işçilerin yüzde 46'sının kendisi veya çalışma arkadaşı Kovid-19'a yakalandığı, işçilerin yüzde 30'u işyerinde Kovid-19 vakası görülmesine rağmen işlerin durdurulmadığını, üretimin devam ettiğini belirtmiştir.” (11 Mart) İşçilerin Covid-19'a yakalanma oranının yüksek olması nedeni elbette salgının en yoğun döneminde bile üretimi sürdürme politikasıdır. Burjuvazi için önemli olan işçinin canı değil, artı değeridir. Nitekim İSİG Meclisi, 11 Mart'ın ikinci yıldönümü vesilesiyle yaptığı yazılı açıklamada “Salgının ikinci yılında çoğu sağlık çalışanı en az 1400 işçi Covid-19 nedeniyle hayatını kaybetti”ği tespitine yer vermektedir.

Türk hakim sınıfları ve onların sözcülerinin Covid-19 salgını karşısında pratiği ortadadır. Tam bir halk düşmanlığı söz konusudur. Salgını kendileri açısından bir fırsat olarak kullanmak istemişlerdir. Bu durum can kayıplarını daha da artırmıştır. Türk hakim sınıflarının sözcüsü R.T.Erdoğan'ın Covid-19'a karşı canla başla mücadele eden doktorlara yönelik ifadeleri bir kez daha bu gerçeği teyit etmiştir. R.T.Erdoğan doktorlara yönelik; “Özel sektör çok daha büyük paralar verdiği için oralara kaçıp gidiyorlarmış. Bakın açık konuşuyorum. Varsın gidiyorlar, gitsinler” demektedir. (8 Mart) R.T.Erdoğan'ın bu ifadeleri salgının başından itibaren yönetilemediğini dahası salgınla mücadelede ağır kayıplar veren sağlık çalışanlarının hayatının önemslenmediğinin açık göstergesidir.

İşçi direnişleri ve 8 Mart'ın kitleliliğiyle Newroz piroz be!

Türk hakim sınıfları ve onların devleti, iç siyasette yaşattığı ekonomik kriz ve halkın artan öfke ve tepkisi karşısında dış politikasında değişikliklere gidiyor. Arap Emirliğinden sonra İsrail'le yakınlaşıyor. İç siyasette özellikle Millet İttifakı'nın oluşturan muhalif burjuva hakim sınıf temsilcileri, rejimin bir kazaya uğraması için yoğun çaba sarf ediyor. CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'nun Amed ziyareti ve “helalleşme” çağrıları, rejimin yeniden restorasyonuna işaret ediyor. İktidarıyla muhalefetiyle hakim sınıflar, devletlerinin “beka sorunu” için çalışıyorlar. “Aman sokağa çıkmayın, ilk sandıkta gidecekler” propagandasına ağırlık veriyorlar.

AKP-MHP kliği kitlelerde düzene karşı artan öfke ve tepkiyi bilindik basık aygıtlarıyla önlemek istiyor. İşçi direnişlerine ve son 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemlerine yönelik polis saldırısı ve gözaltılar bununla ilgilidir. Burjuva muhalefet ise kitlelerin bu eylemlerinden öcü gibi korkuyor ve çare olarak seçim sandığına işaret ediyor.

Emek Çalışma Topluluğu'nun yayınladığı rapora göre Ocak-Şubat 2022'de, 108 grev ve en az 17.000 eylemci işçi tespit edilmiş durumdadır. Bu süre içinde

8 Şubat kamu hastaneleri grevine 5 bin, 13 Şubat aile hekimlerinin grevine 1500 kişinin katıldığını varsayacak olursak geçtiğimiz iki ayda toplam yaklaşık 24 bin kişinin greve çıkmış durumdadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler kendilerine dayatılan çalışma ve yaşam koşullarına grevlerle yanıt vermektedir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle onlarca alanda binlerce kadın ve LGBTİ+ polisin bütün engelleme çabasına, gözaltı saldırılarına rağmen sokaklara çıkmışlar, geceleri ve alanları zapt etmişlerdir. Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de kadın hareketi militan bir şekilde ilerlemektedir. Kadın hareketinin özellikle İstanbul, Ankara ve İzmir'de sergilediği militan ve direnişçi tutum önemlidir. Elbette bu pratik tavır ve kazanımın arkasında kadınların 8 Mart'tan günler önce başlayan “Kriz Ve Yoksulluğa Karşı; 8 Mart'ta Emegimiz İçin Mücadeledeyiz!” kampanyasının etkisi ve önemi vardır. Bu pratik çalışmalardan öğrenme göreviyle karşı karşıyayız.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kadınlar, LG-BTİ+'lar kendilerine dayatılan çalışma ve yaşam koşullarını kabul etmemekte ve direnmektedirler. Şimdi bu direniş 21 Mart vesilesiyle Kürt ulusunun ulusal baskıya karşı baş eğdirilemeyen direnişini de ekleme zamanıdır. Şimdi parça parça ayrı nehirler olarak akan bu direniş odaklarını tek bir nehirde, birleşik mücadelede birleştirme zamanıdır. Şimdi açlığa, yoksulluğa, emperyalist savaş ve işgallere, gericiliğin ilhak ve saldırı politikalarına karşı durma, alanları ve meydanları doldurma zamanıdır. Tıpkı zalim Dehak'a karşı Kawa'laşma zamanıdır!

Rusya'nın Ukrayna İşgali: Türkiye'de Yağ Kuyrukları!

Türkiye'de tarımı tasfiye sürecinin temelleri, 24 Ocak Kararları ve 1980 askeri faşist darbesini izleyen yıllarda uygulamaya konulan emek karşıtı neo-liberal politikalarla atılmıştır. O yıllarda başlatılan "üreticiyi ithalatla terbiye etme" politikası günümüzde de sürdürülmektedir.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgale başlaması ile birçok ülke bu savaşın etkileneni olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada özgün olarak Türkiye'nin neredeyse savaşan ülkeler kadar etkilendiği bir gerçeklik söz konusu. Bu etkileniş gıda ürünlerinden akaryakıt, doğalgazdan turizme kadar birçok sektörde karşımıza çıkmaktadır. Türkiye savaşın başından itibaren almaya çalıştığı ikili pozisyona rağmen en çok etkilenen ülke olmaktan kendini kurtaramadı. Uzunca bir süredir devasa bir ekonomik kriz ile karşı karşıya kalan Türkiye için savaşın başlaması ile birlikte kriz ciddi oranda derinleşmiştir.

Oluşan yağ kuyrukları, buğday-un fiyatlarına gelen zammın, akaryakıt fiyatlarının neredeyse her gün zamlanmasının Türkiye'nin içinde olduğu ekonomik kriz ile doğrudan ilişkisi bulunurken, diğer taraftan tüm bu ürünlerin ithal edilmesi, savaş ile birlikte dünyada bu ürünlerin fiyatlarının artması var olan dışa bağımlılık fahiş fiyatları görmemizin nedenidir.

Türkiye'nin tarımdan enerjiye artan dışa bağımlılığı herhangi bir bölgede yaşanan gelişmeden katbekat fazla etkilenmesini ortaya çıkarmaktadır. Türkiye doğalgazda yüzde 99.1, petrol ve ürünlerinde yüzde 92.4 dışa bağımlıdır. Enerji alanında da en çok Rusya'dan ithalat yapmaktadır. Doğalgaz ihtiyacının yaklaşık yüzde 40'ını, petrol ihtiyacının ise yüzde 25'ini Rusya'dan ithal etmektedir.

Rusya'nın Ukrayna'yı işgale başlamasının ardından Rusya, ABD, AB emperyalistleri arasında başlayan ambargo tartışmaları sonucunda petrolün varil fiyatı yükselmiştir. Petrolün varil fiyatı 2014'ten bu yana en yüksek seviye olan 100 doların üzerine çıkmıştır. Savaşla birlikte girilen tartışmalar ve uygulamaya konan ambargo enerji sektöründe neredeyse tamamen dışa bağımlı

olan Türkiye'yi anlık olarak etkilemektedir. Petrolün varil fiyatının günlük olarak yukarıya doğru hareketlenmesi aynı anda zam olarak karşımıza çıkmaktadır. Dünya genelinde petrol fiyatlarının artması ve Türkiye'de dolar kurunun yükselmesi, çarpan etkisi yaratarak sürekli zam furcasını beraberinde getirmektedir. Akaryakıt, yılbaşından bu yana yaklaşık yüzde 57 zamlanmıştır, bu zamların daha ne kadar süreceği de tamamen belirsizlik olarak karşımızda durmaktadır. Rusya ve diğer emperyalist ülkeler arasındaki karşılıklı atılan adımların sertliğine baktığımızda önümüzdeki süreçte zamların devam edeceğini söyleyebiliriz. Akaryakıtta gelen zamlar diğer bütün sektörleri etkilemektedir. Bu durum gıdadan ulaşım, elektrikten doğalgaza vb. bütün sektörlerde akaryakıtta gelen zamlardan kaynaklı olarak yansımaktadır.

Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) son verilerine göre Türkiye 23.7 milyon hektar ile Avrupa'da en büyük tarım arazisine sahip ülkedir. Türkiye'nin ardından gelen Fransa 19.3, İspanya 17 ve Almanya 12 milyon hektar tarım arazisine sahiptir. Ancak bu alanlar hızla yitirilmektedir. 1980'den bu yana IMF, Dünya Bankası ve DTÖ kaynaklı uygulanan neo-liberal politikaların sonucunda tarım alanları 5 milyon hektar daralmıştır. Bu daralma devam etmekte, her yıl binlerce alan atıl duruma düşmekte ve binlerce köylü üretimden koparılmaktadır. Bu 1980'lerde başlayan AKP döneminde zirve yapan neo-liberal politikaların köylüleri üretmez hale getirip tarımı tamamen çok uluslu şirketlerin tekeline bırakma anlayışı ile doğrudan ilgilidir. Tür-

kiye'de coğrafya derslerinin vazgeçilmez sözü olan "kendi kendine yetebilen" ülke masalı artık neredeyse tüm tarımsal ürünlerde kendi kendine yetmeyen ülke gerçekliği ile yer değiştirmektedir. Türkiye, tarımsal ürünlerin neredeyse tamamında dışa bağımlı hale getirilmiştir. Bugün birçoğumuz Rusya-Ukrayna savaşı ile birlikte Ayçiçek ve buğdayda tamamen dışa bağımlı olduğumuzu öğrenmiş bulunmaktayız. Hâlbuki iktidarların söylem olarak kullanmakta çok sevdiği "bereketli Anadolu toprakları" yiyeceğimiz ekmeği bile üretmez hale getirilmiştir.

İthalat cenneti Türkiye!

Türkiye'de tarımı tasfiye sürecinin temelleri, 24 Ocak Kararları ve 1980 askeri faşist darbesini izleyen yıllarda uygulamaya konulan emek karşıtı neo-liberal politikalarla atılmıştır. O yıllarda başlatılan "üreticiyi ithalatla terbiye etme" politikası günümüzde de sürdürülmektedir. 4 Mart 2022'de "görevden af talebi" kabul edilen Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli, 20 Aralık 2018 tarihinde ülkenin buğday ve saman ithal ettiğini dile getirenlere karşı "Türkiye'de para var ki ithalat yapabiliyor" demişti. Tam da bu anlayışla hareket edilmektedir.

Dünya buğday ihracatının yüzde 30'unu, Ayçiçeği tohumu ihracatının yüzde 32'sini mısır ihracatının yüzde 19'unu arpa ihracatının yüzde 31'ini Rusya ve Ukrayna gerçekleştirmektedir. Tarım ve Orman Bakanlığı'nın Ocak ayı verilerine göre 2020-2021 döneminde, Türkiye buğday ithalatının yüzde 78'ini Rusya'dan gerçekleştirmektedir. İkinci sırada ise yüz-

de 9 ile Ukrayna bulunmaktadır. Rusya ile Ukrayna'nın buğday ithalatındaki toplam payı 2020-2021 döneminde yüzde 87'dir. Rusya'dan tarım ürünü ithalatında ilk sırada Türkiye yer almaktadır. Türkiye, ayçiçeği ithalatında ise dünya lideri konumunda bulunmaktadır. 2021 yılında Türkiye, ayçiçeği ithalatında yüzde 32.4'lük pay ile en yakın takipçisi olan ve ithalatta yüzde 27.8'lik payı bulunan 27 AB ülkesine de fark atmış durumdadır. Ayçiçeğinin ise yüzde 56'sı Rusya'dan ve yüzde 12'si Ukrayna'dan yapılmaktadır. Dünya genelinde tarım ürünleri fiyatları artmaktadır. Fiyat artışıyla birlikte bu ürünlere ulaşım zorluklar yaşanmaktadır. Bu nedenle bu ürünlerde dışa tamamen bağımlı olan Türkiye'de fiyatların artması ve ürünlere ulaşımın zorlaşması kaçınılmaz olacaktır. Bu durumdan en fazla yoksul halk etkilenecektir.

Doğrudan savaştan en fazla etkilenen ülkelerden biri olmamızın nedeni, bilinçli bir politikanın sonucu olarak köylülerin üretmez hale getirilmesinde yatmaktadır. Her üründe dışa bağımlı olmak, dışarıda yaşanan herhangi bir gelişmeden her anlamda etkilenmek anlamını taşımaktadır.

Ayçiçek yağı kuyrukları, akaryakıt kuyrukları, artık takip edilemeyen zamlar var olan politikaların sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Tohum, gübre, ilaç gibi girdileri üreten kamu işletmelerinin birer birer özelleştirilmesi veya kapatılması nedeniyle bu girdilerin fiyatları aşırı yükselmektedir. Girdi fiyatlarında yaşanan artışlara rağmen köylüler, ürünlerini piyasa fiyatından satmak zorundadır. İktidarın tarıma bakışı "Tarımı köylülerin elinden kurtarmak", büyük şirketlere teslim etmektir. Önümüzdeki dönemde fiyatların giderek artacağı ortadadır. Girdi maliyetlerinin sürekli artmasından kaynaklı binlerce köylü üretimden kopmaya devam edecektir. Bu durum dünya genelinde oluşan herhangi bir krizin faturasının çıktığı yerlerden biri olarak Türkiye'yi işaret etmektedir. Mevcut savaş halinin sertleşerek devam etmesi yoksulluk içinde yaşamaya çalışan Türkiye halkına daha fazla yoksulluk getirecektir. En temel insanı ihtiyaçlardan biri olan gıda ürünlerinin fiyatları önümüzdeki günlerde katlanarak artacaktır. Bu durum yoksul halkın gıdaya ulaşımını engelleyecektir. Ekonomik krizin ağır faturasını ödemek zorunda bırakılanlar yoksulluk ve açlık ile karşı karşıyadır.

SÖYLEŞİ Selüloz-İş | Aykut Günel

“Direniş, Sendika Tanınana Dek Sürecek!”

Tekirdağ Çorlu’da faaliyet yürüten Lila Kağıt Fabrikası’nda elliye yakın işçi 5 aydır yürüttükleri sendikal faaliyet sebebiyle kademeli olarak işten çıkarıldı. Son olarak 22 Aralık’ta 8 işçinin daha işten çıkarılması üzerine Selüloz-İş Sendikası ile beraber işçiler fabrika önünde direniş çadırı kurdu.

İki ayı geçkin direniş sürecine dair Selüloz-İş Örgütlenme Uzmanı Aykut Günel ile konuştuk.

- Lila Kağıt’ta örgütlenme süreci nasıl başladı? Patronun örgütlenmeye karşı tavrı ne oldu?

- Lila Kağıt’ta örgütlenme çalışmalarımız yaklaşık bir altı ay önce başladı. Türkiye’de klasikleşmiş bir tarz olarak işverenin tepkisi bu çalışmanın haberini alır almaz örgütlenen işçileri işten çıkartmak oldu. İlk olarak beş arkadaşımız işten çıkartıldı, atılan arkadaşlarımızın işe iade davası hala devam ediyor. İşten çıkarmalar başladıktan sonra da örgütlenme çalışmalarımız devam etti, işveren de bildik baskıları uygulamaya devam etti. İşten çıkarmanın haricinde bugüne kadar vermediği ücretleri verme, yan hakları artırma, işçilerden elektronik devlet isteme gibi iş yerinde sendikalaşmayı engellemek adına yapılabilecek her şeyi yaptı ancak arkadaşlar hiçbir şekilde geri adım atmayınca yeniden işten çıkarma yoluna başvurdu. 22 Aralık günü sekiz arkadaşımız daha işten çıkartılınca o çıkarılan arkadaşlardan bir kısmıyla 30 Aralık tarihinde

fabrikanın önünde direniş çadırını kurduk. Bugün direnişin 71. güne geldik.

“Yerel medya eylemimizi görmüyor!”

- Sendika düşmanlığına karşı başlatılan direniş 70’inci gününe geldi. Bu direniş sürecini ve işçilerin moral motivasyonunu anlatır mısınız?

- Direniş sürecini başlatan kararı almak çalışan arkadaşlar açısından çok kolay değildi. Sendikal örgütlenmelerde işten çıkarılmalar veya diğer işyerlerinde gördüğümüz gibi çok genel gibi görünen direnişler olsa da, bunun arka planında işten atılan işçilerin bu direnişe kendilerini hazırlama süreçleri var. Çünkü hem işlerinden olmuş oluyorlar hem de hiç alışık olmadıkları bir dönemle başbaşa kalıyorlar. Böyle bir süreci başlatmak, başlattıktan sonra yönetmek ve sorduğunuz gibi o moral motivasyonu yükseltmek çok kolay bir şey değil.

Sendika olarak biz süreci arkadaşlarla yürütmek için sendikal işçi ayrımı gibi bir durum söz konusu yapmadan aynı alanda beraber oluyoruz. Bu noktada sorumuz yok. Onun dışında özellikle kamuoyu desteği önemli. Bölgedeki yani Tekirdağ’daki kurum, kuruluş ve siyasi partilerin gelip destek vermesi bizim açımızdan çok önemli. Orada ise şöyle bir sıkıntımız var; yerel medya bu eylemi görmüyor ve deyim ye-

rindeyse gözü kapalı bir durumda, herhangi bir şekilde haber yapılmıyor. Bana kalırsa bunun temel sebeplerinden birisi fabrikanın bu sektörün Türkiye’de en büyük üçüncü temsilcisi, Avrupa’da da yer sahibi olan bir şirket olması. Bu yüzden yerel medya sanırım karşısına almak istemiyor şirketi. O yüzden arkadaşların direnişi yerel medyada görünmüyor.

Örneğin Çorlu ve Çerkezköy birbirine çok yakın, Çerkezköy’de başka bir iş yerinde örgütlenmeye gittiğimizde ve Lila’dan bahsettiğimiz de böyle bir direnişten haberdar değiller. Direniş ilerledikçe, dayanışma arttıkça ve kamuoyunda duyurusu daha fazla olunca tabii ki arkadaşların motivasyonu daha da artıyor.

Sürecin uzaması da motivasyonu kıran temel noktalardan bir oluyor. Bu tarz eylemlerde, bu tarz direnişlerde süreç ne kadar uzarsa bir işverenin içeride yapacağı baskı araçları ve yoğunluğu artıyor. İşçilerin direnişi ve eğilimi ise azalıyor. Ancak biz bu süreci iyi yönettik ve arkadaşlarımızın moral motivasyonu son derece iyi diyebilirim.

- Sendika olarak talepleriniz neler ve bu taleplere ilişkin görüşmeleriniz sürüyor mu?

- İşveren ile bu süreç içerisinde iki kere görüşme gerçekleştirdik ve bu görüşmelerde olumlu bir sonuç alınamadı açıkçası. Temel taleplerimizden biri tabii ki sendikanın iş yerinde tanınmasıdır, işçilerin sendikal bir şekilde toplu sözleşme yapabilecek bir şekilde devam etmeleridir. Çünkü bir yandan örgütlenme çalışması da devam ediyor demıştim, içeride işten çıkarılma korkusuyla üye olmayan arkadaşlarımız var. Bu yüzden temel taleplerimizden birisi baskının azaltılması ve en temel olarak sendikanın tanınması. Tabii ki en önemli talebimiz de işten atılan örgütlü arkadaşların işe geri alınması.

“Direnişler krize karşı patlama!”

- Enflasyonun, zamların ve hayat pahalılığının da etkisiyle işçi sınıfı birçok alanda eylemliliklerini artırdı. Buna dair ne düşünüyorsunuz?

- Bu süreç özellikle yılbaşından itibaren hayat pahalılığı, enflasyonun doğrudan yansımaları gibi gözükse de aslında bu birikim sürecinin ortaya çıkmasıdır. Patlama süreci de denilebilir. Çünkü 20-30 yıldır mevcut iktidar döneminde işçiler çok ciddi hak kayıplarına maruz kaldılar, bu hem yasal anlamda hem de ücret anlamında böyle. O yüzden bu 20 yıllık birikim ve son dönemde ortaya çıkan yoksulluk, geçinememe meselesi ile birlikte bu direniş ve eylemlilik sürecini ortaya çıkarttı. Sendi-

kalı olup olmamasına bakmaksızın birçok yerde direniş ve eylemler başladı. Ki son zamanlardaki eyleme baktığımızda birçok iş yerindeki eylemleri sendikalar değil direk işçilerin örgütlediği görülebilir. Mesela Gebze’deki Farplas direnişinde işçiler kendi eylemlerine başladıktan sonra sendikaya dahil ettiler.

Bu son dönemlerde yaşanan işçi eylemlerinin, direnişlerin ciddi bir sınıf karakterine bürünme özelliği var. Sendikaların da bu anlamda çok ciddi görev ve sorumlulukları var. Sendikalar bu mücadelenin sorumluluğunda olarak mücadeleyi devam ettirmeli çünkü bundan önceki mücadelelerden farklı olarak dönem, çok zor bir dönem çalışanlar işçiler açısından. Son dönemlerde yaşanan gelişmeleri takip ettiğimizde insanların sendikal örgütlenmeye eğilimleri ciddi anlamda artmış durumda. Artık işçilerin kaybedecek hiçbir şeyi kalmadığı anda bu eylemlilikler başladığı için gerçekten kaybedecek hiçbir şey yok çalışanların.

Örneğin bizim sektör de kolay bir sektör değil, bugünden yarına nitelikli elemanın yetişmesi kolay olmayan bir sektör. Ama asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte nitelikli işçiler asgari ücret veya asgari ücretin bir tık üstünde maaş almaya başladı. Böyle olunca iş, sendikal örgütlenmeye doğru gitmeye başlıyor. O yüzden son dönemlerde artan işçi eylemlerinin geçmiş bir birikimi var ve bu birikimin açığa çıktığını düşünüyorum.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey veya çağrınız var mı?

- Direnişe başlarken basın açıklamasında şunu söylemiştik; emekçiler olarak rahat değilsek bizi bu duruma sokanların da rahatsız olması için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Koca koca binalarda 800-900 kişinin çalıştığı yerlerde milyarlık işverenler kendi evlerinde, kendi fabrikalarında rahat edemeyecekler. Bunu daha önce Migros depoda da gördük, işçiler işverenin evinin önünde eylem yaptılar ve Farplas’da da böyle bir durum oldu. Biz bu kadar rahatsızken, biz böyle bir geçim sıkıntısının, böyle bir cenderenin ortasına düşmüşken bu sistemi yaratanların, bu sistemden yararlananların da rahat etmemesi için elimizden geleni yapacağız.

Bu anlamda çağrım bütün sınıf dostlarına, bütün siyasi partilerdir; Sesimizin duyulmasında bir araç olmaları gerekiyor. Mecliste grubu olan partilerin bir noktada bizim sesimizi meclise taşıması gerekiyor. Bizim sesimiz kamuoyunda ne kadar duyulur olursa, işverenlerin de o dikensiz gül bahçesi olarak çizdikleri imajları da zedelemeyecek ve bizim bu direnişi kazanma sürecimiz hızlanacaktır.

“Yemeksepeti, Türkiye Çapında Bir Direnişe Dönüştü!”

Yemeksepeti işçilerinin sefalet ücretine, mobbing ve baskıya karşı Şubat ayının başında başlatmış olduğu direniş sürüyor. İşçiler, ücret artışı talebiyle başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde eylemler gerçekleştirmeye ve halkı Yemeksepeti’ni boykot etmeye çağırıyor.

Yemeksepeti’ndeki süreci yaklaşık iki yıldır örgütlenme çalışması yürüten ve son direniş sürecinde de işçilerle birlikte alanda olan Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ile konuştuk.

- Merhabalar. İlk olarak sendikanızın geçen yıl başlatmış olduğu örgütlenme çalışmasını ve bunun akabinde Yemeksepeti’nde iş kolu değişikliğini sormak istiyoruz. Örgütlenme sürecini ve devamında yaşananları da anlatır mısınız?

- Yemeksepeti online yemek ve market siparişi verilen ve 2000’li yılların başında kurulan bir işletme. Biz burada 2020 yılında örgütlenme faaliyetine başladık. Bu dönemde Bakanlık kayıtlarında burası taşıma işkolunda görünüyordu ve Ocak 2021 itibari ile de taşıma işkolunda çalışanların sayısı Yemeksepeti’nde 6.200 işçi gözüküyordu. 2015 yılında ise DeliveryHero denilen bir uluslararası tekele satıldı. Bizim faaliyet alanımızda olunca özellikle 2020 yılı ortalarında farklı bölgelerde örgütlenme çalışmalarımız oldu. Farklı bölgelerde işçilerle iletişime geçerek 2020 sonuna doğru burada bir örgütlenme çalışmasına başladık ve 2021 yılı başından itibaren ise başta İstanbul olmak üzere Ankara, Antalya, Adana, Konya’da 2.000’i aşkın işçi sendikamıza üye oldu. Bu arada broşürlerimizi dağıttık, sendikamızı tanıttık.

Bazı yerlerde sendikal faaliyetimizi engellemeye yönelik pratikler gösteren depolar da oldu tabii. Özellikle pandemi döneminde bu tür işletmeler çok büyüdüler, bu süreçte biz tam Bakanlığın yetki başvurusu için hazırlanırken -çünkü 2.000’i aşan üye sayısına ulaşmıştık- bir hile yaparak Yemeksepeti’nde işkolunu değiştirdiler. Ancak bir iş kolunun nasıl değiştireceği Çalışma Bakanlığı prosedürlerinde belli. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı inceleme yapar, bu incelemenin sonunda bir rapor hazırlar, bu rapor Resmi Gazete’de yayınlanır ve taraflar da buna olur verir. İşkolu değişikliği ancak bu şe-

kilde mümkün olabilir. Ama Yemeksepeti işvereni; aynı yerde aynı işi yapan işçileri, o işyerinde taşımacılık iş kolunu kapatıyor gösterip aynı iş yerinde aynı yere ticaret, eğitim, büro işkolunda iş yeri açılışı yaparak orada taşımacı işkolunda çalışan sendika üyelerini o iş koluna geçirerek bizim 2.000 civarı üyemizin üyeliğini düşürmüştü.

Bu yasal olmayan ve resmi evrakta sahteciliğe giren bir uygulama. Bu aslında sadece bizim sendikamızla ilgili değil, tüm diğer sendikaların örgütlenmesini engelleyen ve işverenin tamamen keyfi bir şekilde sendika düşmanlığına açık bir kanıttır. İşkolu değişikliğinin ardından orada taşıma işkolunda gözüken hala 110 üyemiz bulunuyordu ve biz yine yetki başvurusunda bulunduk, Bakanlık olumsuz yanıt verdi. Onunla ilgili de dava sürüyor. İşkolu değişikliğine dair biz Bakanlığa bir şikayette bulunduk ve bakanlık başvurmuzu uzun süre engelledi. Müfettiş incelemesi istedik, müfettişle görüştük. Müfettiş burada bir sorun olduğunu, hile olduğunu tespit etti. Aylar sonra verilen kararda ise “hile yoktur” denildi.

Aslında burada bakanlığın kararı hukuki değil siyasi bir karardır, sendika düşmanlığıdır. Ancak aynı bakanlık Temmuz ayında TÜMTİS Sendikası’nın Manisa Akhisar’da 70 kişiden 30 kişi üye yaptıktan sonraki yetki başvurusunu olumlu yanıt veriyor. Kamuda yetkili bir sendikaymış gibi bir açıklama oldu ama olan bu süreç. Yani biz burada her şeye karşı mücadele ediyoruz, boykot çağrılarını yaptık, eylemler gerçekleştiriyoruz. Yunanistan’da işçiler Yemeksepeti işçilerle dayanışma eylemi gerçekleştirdiler. Türkiye’deki sendikalar dayanışma çağrısında bulundular ve böyle bir süreç yaşadık.

“Birkaç kişinin yapacağı işi bir kişi yapıyor!”

- İşçilere dayatılmak istenen esnaf-kurye modelini de sormak istiyoruz. Patronun bu sisteme geçmekteki amacı nedir?

- Bu direniş aslında sadece Yemeksepeti ile ilgili değil burada bir esnaf kurye modeli var. Yemeksepeti kurulduğundan beri belli anlamda kurumsallığı olan bir işletme, özellikle çalışanlara yönelik ücret

SÖYLEŞİ
Ali Rıza Küçükosmanoğlu

ve sosyal hakları ile ilgili örneğin asgari ücretin biraz üzerine ücret veriyor, primleri daha düzgün veriyor.

Yine moto-kuryeler dağıttıkları sipariş başına belli bir ücret alıyorlar. Yani bir sabit ücretleri var asgari ücretin fazlası, onun üzerinde de prim, bahşiş, sipariş başına aldıkları para. Bir de ayrıca Banabi depolarında çalışanlar var. İş kıyafetleri veya iş güvenliği ile ilgili alınması gereken önlemleri ilişkin yerine getirilmesi gereken sorumlulukları uyan bir işletme.

2015 yılındaki satıştan sonra 27 milyonluk parayı önceki CEO Nevzat Aydın beyaz yakalılarına dağıtıyor, yani bu şekilde beyaz yakaları kendisine bağlamış oluyor bir yandan. Ancak bu sene, 2022 yılında asgari ücretin üzerinde bir ücret artışı yapılmadan bir ücret açıklaması yapıldı. Bir de açıklamalarında asgari ücret oranındaki artışı sanki kendisi yapmış gibi *“bir ücret artışı yaptım”* diye açıklama yaptı. Yani geçen sene asgari ücret 2.000 TL civarında iken Yemeksepetinde ücret 3.200 liraydı, bu sene asgari ücret 4.253 TL olarak açıklandı, Yemeksepeti de ücreti 4.253 TL açıkladı. Böyle olunca direnişin asıl odağı da sefalet ücreti oldu. Yemeksepeti de bu arada diğer işletmelerde olduğu gibi esnaf kurye modeline geçti.

Bağımsız vergi mükellefi olarak çalışanlar var, bir taraftan da sigortalı olarak çalışanlar var. Bu esnaf kurye modelinde birkaç kişinin yapacağı işi bir kişi yapıyor ve daha fazla iş yapıp daha az ücret alıyor. Bununla beraber haftalık 45 saat olan çalışma saati 70 saatlere hatta 90 saatlere çıkıyor.

“Direniş örgütlü mücadeleye dönüştü!”

- Direnişteki işçilerin talepleri neler?

- İşçilerin tepkisi örgütlü bir tepkiye dönüşmüş oldu. İstanbul merkezli olmak üzere Ankara, İzmir, Eskişehir, Bolu, Kütahya, Adana ve Mersin’de yankısını bulan bir direniş haline geldi. Talep olarak; sefalet ücretine karşı ve net ücret 5.500 olsun deniliyor, işverenin işkolu değişikliğine son verilsin, örgütlenmeye saygı gösterirsin ve mobbing uygulamalarına son verilsin vb. talepler var. Halkın örgütlü bir şekilde boykot etmesi için bu süreçte birçok çağrılar yaptık, bazı sanatçıların da katılımıyla. Bu çağrılarla beraber özellikle Şubat ayında İstanbul’da % 70’e yakın iş kaybı yaşadı Yemeksepeti. Bazı şehirlerde ise % 90’a yakın iş kaybının olduğu biliniyor. Yani bir anlamda direniş ve örgütlü mücadele ile işvereni fiili bir toplu sözleşme zorladı. Bu süreçte işverenle birkaç görüşme yapıldı ama şu ana kadar sefalet ücretinin düzeltilmesine dair somut bir adım olmamakla beraber buna karşı boykotun etkileri de devam ediyor.

Sendikamıza arayıp *“boykot hala devam ediyorsa sipariş vermeyelim”* diyenler bile var. Yani Yemeksepeti Türkiye çapında bir direniş ve mücadeleye dönüştü. Önümüzdeki günlerde bu mücadeleyi nasıl daha yükseğe taşıyabilir diye düşünüyoruz. İlk başlarda daha kendiliğinden bir mücadele iken şimdi örgütlü bir mücadeleye dönüşmüş oldu. Bazı anlamda kitlesel katılımlar da bir azalma olsa da biz bu süreci devam ettireceğiz. Çünkü bu hem sefalet ücretine karşı hem de bahsettiğim esnaf kurye modeline karşı bir mücadeledir.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Var Olanla Yetinmeyeceğiz!

Kadın özgürlük mücadelesinin Türkiye’deki toplumsal mücadelenin en önemli dinamiklerinden biri olduğunu sık sık vurgulama ihtiyacı hissediyoruz. Dahası kadın mücadelesinin gelişimi, pratik hattı sürekli olarak bu vurguyu yapmaya olanak yaratıyor.

Kendi gündemini yaratma, kadınlara dönük saldırılar karşısında hızlıca harekete geçme, gelişmeleri kadınlar cephesinden değerlendirerek politik-pratik hat oluşturma bakımından geldiği düzey ile kadın mücadelesi, toplumsal mücadelelerin en dinamik kesimlerinden olmayı başara biliyor. Kadınların, kadın örgütlerinin kurduğu dayanışma, ortak mücadele platformları, birlikte söz söyleme ve iş yapma anlamında ortaya koyulan çaba ve daha pek çok olumlu yaklaşım vesilesi ile bu başarılabilir.

Erkek egemen devletin her fırsatta kadınların etrafına duvar örmesi de bu başarıdan duyduğu rahatsızlığın yansımaları. Devlet bu başarının büyümesini, daha fazla kadının hayatını etkilemesini ve değiştirmesini istemiyor. Kadın mücadelesini kadınların yaşamlarının her alanına taşıma çabasına asla tahammülü yok.

İşyerinde mobinge, tacize, düşük ücrete karşı direnen kadınlara da, yaşadığı her yerde şiddeti kabul etmeyen kadınlara da, siyasi faaliyetlerinden dolayı hapis hanesinde olan ve en ağır koşullara rağmen mücadeleye tutunan kadınlara da yaklaşımı aynı.

Sağlık durumu hapis hanesinde kalmasına izin vermeyen Aysel Tuğluk’a da, Gülistan Doku’nun akıbetini soran kadınlara da, emeği için işyerlerini direniş alanlarına çeviren emekçi kadınlara da, 8 Mart’ta sokakları meydanları dolduran binlerce kadına da uyguladığı abluka ve şiddet aynı.

Kadınların hak arayışlarının, kazanılmış haklarını savunma pratiğinin, şiddete karşı koyma ve yaşamlarını savunma eylemlerinin kadınları mücadeleye çekme potansiyeline dönük düşmanlık bu sebeple her geçen büyüyor. Ancak bu düşmanlık kadın mücadelesinin gelişime engel olmaya yetmiyor. Her örnekte erkek egemen

devletin çaresizliğine dönüşüyor. Çünkü kadınlar her seferinde daha fazla yan yana gelmeyi başarıyor. Bu durumun en güzel fotoğraflarını 8 Martlar açığa çıkarıyor.

Ne şehir merkezlerine yığılan demir bariyerler, ne binlerce polis ne de gözaltı ve tutuklamalar kadınların biriken öfkelerinin meydanlarda buluşmasını engelleyemiyor. Erkek egemen devletin bilindik erkeklik halleri kadınlar cephesinden yıldınlığa dönüşmüyor. Kadınlar, kadın örgütleri geliştiren, güçlendiren, kadınlara güven veren yöntemler geliştirerek erkek egemenliğinin çabalarını nafiye kılıyor. Pandemiye kadınlar için yasaklar zincirine dönüştürme çabasının kadınlarca boşa düşürülmesinde, İstanbul Sözleşmesi’nin savunulmasında, kadın işçi ve emekçilerin direnişinin öğreticiliğinde, 25 Kasımlarda, 8 Martlarda bunun en net örneklerini gördük. 2022 8 Mart’ının dört bir yanda ısrarla örgütlenmesinde, kadınların polis barikatlarına gülümseyerek yürümesinde, bu iradenin İstanbul’da, Amed’de, Antalya’da İzmir’de ve daha pek çok yerde aynı biçimde hayat bulmasında gördük.

Kadın mücadelesinin tıkanıdığı noktaları görme ve buna müdahale etme anlamında da güçlü bir potansiyel taşıdığını vurgulamalıyız. Var olanla yetinmeme hali kadın mücadelesine yeni arayışlar, yeni pencereler açacaktır. Kadın mücadelesinin gelişmesi, büyüyüp güçlenmesi de bu bakış açısını pratikleştirmeye bağlı.

Kadınlar açısından politik çekim merkezi olan, çelişkileri ve talepleri bağlamında emek vereceği, söz söyleyeceği bir örgütlenme yaratmak için odaklanmaya ihtiyaç var.

Kadınların, kadın örgütlerinin zayıflıklarını görmeye odaklı, hata yapmasını bekleyen, güçsüzlüğünü, yetmezliklerini keyifle izleyen erkek egemen bir ağıla çevrelendiğimiz bir gerçek. Bu gerçeklik içinde bizi esaslarımızdan uzaklaştıran, görevlerimize yabancılaştıran pek çok unsur olduğu aşikar. Bu tabloyu dağıtma iradesi ise bize ait.

YDK: “Kriz ve Yoksulluğa Karşı Mücadeledeyiz!”

Yeni Demokrat Kadın (YDK), “Kriz ve Yoksulluğa Karşı; 8 Mart’ta Emeğimiz İçin Mücadeledeyiz!” başlıklı bir açıklama yaptı.

Açıklamada, “2022 yılında 8 Mart’ı savaş ve işgal politikalarıyla, ekonomik krizin derinleştiği, kadına yönelik erkek-devlet şiddetinin ve her türlü emek sömürüsünün arttığı, kazanımlarımıza ve yaşamlarımıza dönük saldırıların aralıksız devam ettiği koşullarda karşıyoruz” denildi.

Devamında “Erkek devlet şiddeti ile neredeyse her gün katledilen ve kaybedilen, geleceksizlik ve yaşam kaygısıyla intihara sürüklenen kadın ve LGBTİ+lar için isyanımız bitmedi. Nefret cinayetlerine, yaşam alanlarında ayrımcılığa ve ötekileştirilmeye maruz kalan LGBTİ+ için isyanımız devam ediyor.

Katledilen Deniz Poyraz’ı unutmadık, kaybedilen Gülistan Doku’yu aramaktan hiç vazgeçmedik. Hapishanede tecrit koşullarında ölüme sürüklenen Garibe Gezer isyanımızın adı oldu. 8 Mart’ta unutmadığımız, vazgeçmediğimiz ve isyanımız olan kadınlar için mücadeleyiz.

Hasta tutsak Aysel Tuğluk şahsında hasta, kadın ve LGBTİ+ tutsaklara özgürlük talebimizi haykarmak için mücadeleyiz. İstanbul Sözleşmesi ve nafaka hakkı başta olmak üzere gasp edilen tüm kazanımlarımıza sahip çıkmak için mücadeleyiz.

Egemenlerin, patronların sömürüsü karşısında emeğine ve haklarına sahip çıkmak için Migros Depo’da direnen kadın işçiler kazandılar. Bugün ise Farplas ve birçok fabrika ve işyerinde direnişi büyüten kadın işçilerin mücadelesi ile karşıyoruz 8 Mart’ı” denildi.

KBDH’den 8 Mart Açıklaması

Kadınların Birleşik Devrim Hareketi (KBDH) Genel Konseyi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yazılı açıklama yaptı.

“Bahar yeniden var edişin, isyanın, direnişin, mücadelenin adıdır. Doğa kendini yeniden var ederken emeği, bedeni sömürülen, kimliği yok sayılan, ezilen, sömürülen, işçi, emekçi, köylü, öğrenci her yaştan kadın direniş ve mücadele ile yaşamı güzelleştiriyor. Kadınlar özgür olmak istiyor. Ücretli kölelik düzenine isyan ediyor. Beden ve emek sömürüsü karşısında ayağa kalkıyor. Dipten gelen dalga yerküreyi sarsıyor. Fay hatları hareket halinde, öncü sarsıntılar her yerde! O büyük alt-üst oluş hiç de uzak bir ihtimal değil. Dünyanın altını üstüne getireceğiz. Bu bizim hayalimiz değil! Bu gerçeğin ta kendisi! İşte 8 Mart hayalden gerçeğe yürüdüğümüz anlardan birinin nişanesi” denilen açıklamada Farplas, Migros, Technomix, Pas South’ta, çorap ve tekstil işçisi kadınların, hizmet sektörü işçi ve emekçilerin, direniş çadırlarında, sokaklarda insanca bir yaşam ve eşit işe eşit ücret talepleriyle direniş türkülleri söylendiğine dikkat çekildi.

Açıklama “Kadınların Birleşik Devrim Hareketi olarak, gadre uğrayan, kimliğinden ötürü sömürülen, baskı gören, şiddete uğrayan, her gün ölüm korkusu yaşanan tüm kız kardeşlerimizle omuz omuza eşit ve özgür bir yaşamın savaşımını büyütecek bizden alınan her şey için hesap soracağız” denilerek sona erdi.

8 Mart'ın Gösterdikleri...

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü baharın en coşkulu ve renkli haliyle selamladı bizi. Kadınların öfke ve isyanı, coğrafyanın dört bir yanında derinleşen “krize, yoksulluğa karşı asla vazgeçmeyeceğiz” mesajı çok net bir şekilde verilmiş oldu.

Emperyalist kapitalist sistem dünyanın her yerinde siyasi, ekonomik krizin derinliğinde debelenirken Rusya’nın Ukrayna’ya saldırısı mevcut krizi biraz daha çıkmaza sokmakta, yayılma isteği ve politikası sonucu binlerce insanın hayatına mal olmaktadır. Türkiye’de ve Kürdistan’da ise savaşın faturası ezilen milyonlara fatura edilmek istenmektedir. Elektrik, doğalgaz, yağ gibi önemli tüketim maddeleri Rusya’ya bağımlı olan TC devletini biraz daha zora sokmakta. TC bir taraftan ABD’yi destekler görünürken diğer taraftan Rusya’yı usluflu “kınama” dışına çıkmayarak arasını iyi tutma çabasında. Bugünlerde ise emperyalist devletlerden destek görme kaygısı ile “barışsever”, “arabulucu” bir role bürünmüş durumda.

Derin ekonomik kriz ve yoksullaşma, ezilenler cephesindeki rahatsızlık kendini dalga dalga yayılan direnişlerle dışa vurmaktadır. Dört bir yanda fabrika önlerinde işçiler, “kölelik koşullarına teslim olmayacağız” diye haykırırken, bu savaş ve yoksullaşmadan en fazla etkilenen kadınlar ve LGBTİ+lar hiç vazgeçemedikleri direnişi daha üst boyuta çıkacaklarının mesajını 8 Mart’ta vermiş oldular.

6 Mart’ta başlayan kadınların eylem-

lerinin kitleselliği “inatla ve ısrarla her gün biraz daha kalabalık bir şekilde sokakta olacağız” mesajını verdi.

Eylemlerin gözle görünür artan kitlesi, büyük şehirlerde olduğu gibi neredeyse bütün küçük şehirlerde de bu mesajın verildiğini ortaya koymaktadır. Geçtiğimiz yıl pandeminin de etkisiyle sokağa bu yıla göre daha az çıkan kadınlar, Dersim örneğinde olduğu gibi patriarkal sisteme ihtar çekmiş durumda.

Aynı mesaj Dersim dışındaki diğer şehirlerde de verildi. Kadınlar, erkek devletin tüm özel savaş politikalarına, Kürt kadın siyasetçilerine dönük saldırı ve baskı politikalarına, işkenceli gözaltı ve tutuklamalarına rağmen “geri adım atmayacağız” dediler.

Bu yıl Kürdistan coğrafyası bu mesajı daha kararlı vermiş durumda. Bunda elbette ki her gün biraz daha derinleşen kriz, yoksullaşma ve bu yoksullaşmadan en fazla etkilenenlerin kadın ve LGBTİ+lar olmasının büyük bir payı var. Ne zaman ülke dışında veya içinde savaş olsa, ne zaman ekonomik kriz ve yoksullaşma boyutlansa toplumun en dinamik kesimi, yol açanı ve yol göstereni kadınlar en önde oluyor. Bu 8 Mart’ta da yaşanan budur.

Kadın mücadelesine daha fazla sarılmalıyız

İstanbul’da Valilik yasağına rağmen onbinlerce kadının Taksim/Cihangir’de toplanabilmesi bu dinamik gücün ken-

dini göstermesi, yol açması pratiğidir. Söylediğimiz sadece 8 Mart’a içkin değildir elbette ki, 6 Mart günü İstanbul’da ve diğer şehirlerde gündüz eylemlerinde, buluşmalarında veya mitinglerinde açığa çıkan öfke de benzer bir yerden nereye daha fazla yönelmemiz gerektiğini hatırlatmaktadır.

Bu yıl bizler açısından çeşitli sıkıntı-lara rağmen; karantina süreçleri vb. olsa da olumlu bir pratiğin açığa çıktığını söylemek gerekiyor. Olması gerektiği gibi her alanda hayat bulan bir ana şiar, mevcut tablonun nasıl ele alacağı, kadınların derin yoksulluk içinden çıkışı için en somut ve sade şekilde derdini dile getirmek amaçlı nasıl bir söz kuracağı ve bunu birlikte belirlemek olumluluktur. Diğer taraftan çeşitli aksaklıklara, kolektif olarak yetersiz tartışmalara rağmen biriktirilen mücadele, enerji kendini istenilen düzeyde olmasa da açığa çıkarmaktadır. Kadın mücadelesi ısrarlı ve süreklilik arzeden bir yerden ele aldığımızda mutlaka özellikle de biriken toplumsal öfkenin içinde kendini en coşkulu ve dinamik olarak ortaya koyan bir noktadayken örgütlenmeyi beklemektedir.

İzmir’de genç yoldaşların olumlu pratiği, erkek egemen devlette rahatsızlık uyandırdığı için hedefe konulmasına karşı rekless sosyal medya eylemi diğer bir önemli pratiktir. Ancak buradaki esas önemli pratik, genç kadın ve LGBTİ+ yoldaşların ısrarlı duruşuyla ortaya konulan mücadeledir. Tabi ki daha fazla birlikte tartışmaya, benzer durumlar yaşandığında daha kolektif bir mücadele hattı için örgütleyici halkanın atölye, eğitim çalışması vb. ile biraraya gelmesine ve tartışmasına duyulan ihtiyaç acildir.

Ana halka örgütlendikçe, bir sonraki daire ana halkaya daha çabuk bir şekilde örgütlenecek ve bu halkalar gittikçe büyüyecektir.

Bahar ve elbette ki 8 Mart bize kadın mücadelesine daha fazla sarılmayı, biriken kadın öfkesiyle daha fazla buluşmayı zorunlu kılıyor. Aksi durumda sabit halının su misali büyümesi başka baharlara kalır. Kitlesel bir kadın örgütü için bir bahar daha beklemeden işe koyulalım ve coşkulu kadın kitleleriyle buluşalım.

“8 Mart, Emekçi Kadınların Öfkesinin, İsyanının ve Mücadelesinin Günüdür!”

TKP-ML Komünist Kadınlar Birliği “8 Mart, Emekçi Kadınların Öfkesinin, İsyanının ve Mücadelesinin Günüdür!” başlık bir açıklama yaptı. Açıklamada “Sistemin kadını kat kat saran zincirlerini tek tek yıkararak örgütlenen, önderleşen tüm kadınlar ilham kaynağımız ve zafer teminatımızdır. Onların ayak izlerini takip ederek mücadelemizi yükseltmenin, zafere ulaşmanın yolunda yürüdüğümüz, yürütüyoruz ve yürüyeceğiz” denildi.

KKB açıklamada kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırıların arttığı, şiddetin boyutunun yükseldiği ancak kadınların sokakları terk etmediği, işçi direnişlerinde mücadeleyi azimle sürdürdüğü, dipten gelen dalganın köpüklerini oluşturduğu bir süreçte 8 Mart’ı karşıladığımızı vurgu yapılarak pandeminin kadın yoksulluğunu artırdığı, yaşlı-çocuk-hasta-engelli ev halkının bakım yükünün ve tırmanan erkek-devlet şiddetinin hedefinin kadınlar olduğuna dikkat çekildi. Ayrıca “Suriye ve Rojava topraklarında Türk devletinin işgali ve emperyalistlerin hegemonya dalaşı devam ederken, bu dalaşın bir diğer alanı haline getirilen Ukrayna üzerinde ABD-AB ve Rusya-Çin emperyalist bloklarının savaş sesleri arasında karşılıyoruz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü” denildi.

Açıklama “Yakın ve orta vadede sınıf mücadelesinin çok daha ciddi karşılaşmalara sahne olacağı öngörüsünde bulunmak da zor değildir. Bu durum hem emperyalizmin dünyadaki gidişatı hem ülkemizdeki hakim sınıfların izlediği seyre ilişkin verilerden rahatlıkla gözlenebilir. Ülkemiz açısından, bölgedeki sıcak gelişmelerin etkisiyle faşizmin azgın saldırılar örgütlediği, katliam ve baskıya hız verdiği bir süreçten geçiyoruz. Ancak bütün ezilenlerin, yoksullar ve emekçilerin tepki ve öfkesi de büyümektedir. Egemenler bu mücadelenin ateşini düşürmek için elbirliği yapmakta, sömürü ve çökme rejimini korumak için seferber olmaktadır. Bu süreçte müdahale edebilmenin biricik koşulu; direnişçi tüm dinamiklerle buluşmak ve örgütlenmektir” cümleleri ile devam etti.

Bu yıl 72 ayrı merkezde “Dem dema serkeftinê ye (Şimdi kazanma zamanı)” şiarıyla kutlanacak olan 2022 Newroz’un startı, Amed’de açıklanan deklarasyonla verildi. Sur ilçesinde bir otelde düzenlenen programda önce deklarasyon açıklandı. Ardından bir çok kentte Newroz deklarasyonu gerçekleştirildi.

İstanbul’da ise, HDK çağrısı ile Partizan ve YDG gibi birçok devrimci sosyalist, ilerisi örgütün katılımı ile Newroz deklarasyonu gerçekleştirildi. Bizler de HDK Eş Sözcüsü **Cengiz Çiçek** ile Newroz’u, şiarını, Newroz çağrısı ile birlikte ele alan 1 Mayıs çağrısı üzerinde konuştuk.

- “**Şimdi Kazanma Zamanı**” şiarı nasıl açığa çıktı. Bize nasıl bir tartışma ile açığa çıktığını aktarabilir misiniz?

- “Kazanma zamanı” şiarı kapitalist kriz ve ulus-devlet krizi okuması yapıyor. Şunun farkındayız; sadece toplumsal muhalefet krizi değil ya da sadece toplumsal muhalefet baskı ve zulüm altında değil. Aslında can çekişen bir kapitalizm ve onun ulus-devletçi zihniyeti yönetimi var. Bugün Rusya-Ukrayna Savaşı’nda kapitalizm, emperyalizm kendi krizini sürekli üretirken; halklara, emekçilere, ezilen bütün kesimlere savaşı, yoksulluğu ve açlığı dayatıyor. Biz de bunun karşında diyalektik bir okuma yapıyoruz. Gerek Türkiye için gerek dünyanın genelinde her ne kadar zulüm artsa da, sömürü aygıtları ve politikaları derinleştirilse de; halkların ve emekçilerin, ezilen bütün kimliklerin mücadelesi de bir o kadar keskinleşiyor. Ve gerçekten zorda olan bizler değiliz, zorda olan onlar. Tam da bu okumadan hareketle faşizm istediği kadar Türkiye’de baskı uygulasin, zulmü artırsın deklarasyon metninde ifade ettiğimiz gibi; en zifiri karanlık günlerden geçiyor gibi gözüksük de bu karanlık aydınlığa en yakın olduğumuz dönemdir. Biz bu duyguyla geliyoruz ve 1 Mayıs sürecini birlikte örgütlemek istiyoruz. Öyleyse mücadelemizi daha fazla toplumsallaştırmanın yol ve yöntemlerini aramak zorundayız.

- **Deklarasyonda emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu krize değinilirken “2022’nin zafer yılı olması” gibi bir vurgu var. Bu vurguyu biraz açar mısınız?**

- Türkiye’de yüzyıllık ulus-devlet bir kriz içerisinde. Bugün itibarıyla kendisini millet, “Cumhur’un ittifakı” olarak ortaya koyan seçenekler aslında düşman kardeşler gibi; halklara, doğaya, kadına, emekçiye, Kürde, Aleviye, toplumsal inanç kesimlerine dönük demokratik bir yaşam, özgür yaşam vaat etmiyor. Aslında böyle bir gündemleri de yok. Tek gündem-

SÖYLEŞİ HDK | Cengiz Çiçek

2022 Newroz’u: Dem Dema Serkeftinê Ye! (Şimdi Kazanma Zamanı)

leri; Türkiye’yi kimin yöneteceği.

Söz Kürt meselesine, demokratikleşme meselelerine, emeğin haklarına, inançların özgürlüğüne geldiğinde “Millet İttifakı” temsilcilerinin de “Cumhur İttifakı” temsilcilerinin de kapsamlı bir demokratik programının olmadığını, bir demokratik zihniyet örgüsü olmadığını görüyoruz. Tam da buradan hareketle önümüze konulan bu seçeneğin bizim gerçek dünyamıza tekabül etmediğini yani halkların, demokrasi-özgürlük mücadelesinin gerçek seçenekleri olmadığını, tam da bir yanılsama olduğunu görüyoruz. Newroz’a, 1 Mayıs sürecine giderken “**Şimdi Kazanma Zamanı**” derken kastettiğimiz şey bu. Ne Millet İttifakı ne de Cumhur İttifakı, tam tersi bu iki blok dışında halkların gerçek demokrasi ve özgürlük yolunu, halkların eşitlik ve adalet yolunu ortaya koyarak üçüncü yolunu hem pratik toplumsal mücadele hattını hem de düşünsel fikri kuruluşu olan mücadele önergesi hazırlıyoruz. Newroz ve 1 Mayıs bu bakış açısıyla içeriklendirmek istiyoruz.

Türkiye ve Kürdistan halklarının, emekçilerinin bu fikriyat altında yan yana gelip 2022’de, cumhuriyeti demokratikleştirecek, bir halk iktidarına doğru evrilecek bir rejim değişikliğini de öngören, bunun

hedefiyle tarihsel rolünü oynamaya çalışan bir mücadele bizler için kaçınılmaz. Rejimi demokratikleştirmenin gerçek yolu, bu iki seçenek dışında üçüncü seçeneğin var olduğunu; sermaye karşıtı, doğa dostu, aynı zamanda ezilenden, emekçiden yana, ezilen halklardan ve inançlardan yana bir mücadele bizleri bekliyor. Bunu büyütmek, derinleştirmek zorundayız. Newroz ve 1 Mayıs’da bu anlamda çok önemli tarihi kavşaktır.

“1 Mayıs ve Newroz’u birlikte ele almalıyız!”

- **Konuşmanızda belirttiğiniz ve deklarasyonda vurgu yapılan nokta Kürt halkının, kadınların, LGBTİ+’ların ve aynı zamanda emekçilerin taleplerini birleştiren şekilde ele alınması. Katılım da bu kapsayıcılıkla gerçekleşmiş oldu. 1 Mayıs vurgusu da öne çıkıyor. Bu bağlamda neler söylemek istersiniz, değerlendirmeniz ve kamuoyuna çağrınız nedir?**

- HDK programında 5 ana çelişki alanı, tahakküm alanı tarifliyor. Birincisi bir ulusun başka bir ulusu ezmesi, tahakküm altına almasına karşıdır, ki bu özelde Kürt sorununu ifade eder. Kürt sorunuyla ilgili her başlığı güncel olarak Newroz, 1 Mayıs’ı gibi gündemlerde işliyoruz. İkincisi

erkek egemen sistemin kadınlara dönük baskı, her türlü tahakküm alanına karşı ilkesel olarak kongre gerçeklerimiz var. Üçüncüsü emeğe dönük, emekçinin haklarına yönelik düşmanca politikalar karşında kendisini var eden, sermayeye karşında emeği korumayı ilkesel olarak görür. Bir diğer dördüncü başlığımızda bir inancın başka inançları sömürü ve baskı altına alması başta Aleviler olmak üzere, Hristiyanlık vb. gibi birçok inanç grubunu ilkesel olarak yanında görür. En son olarak da sermayenin doğaya dönük tahakkümü karşında kendisi ilkesel olarak doğanın, ekolojinin, yeşilin yanında görür ve var eder. Newroz’u bu 5 ana başlığın toplumsal dokusunu, rengini, direnişini örgütleyen bir yerden ele alıyoruz. Newroz ve 1 Mayıs’ı Kürt Hareketinin özneleri ile sosyalist hareketin öznelerinin yan yana gelerek her iki gündemi de bu birliktelikle örgütlemek istiyoruz.

Bütün baskı altına alınmış grupların,

bütün dezavantajlı grupların gerçekten eşitlik, adalet ve barışın demokrasi ve özgürlük ilkesi etrafında yan yana geldiği, ortak programda yan yana geldiği büyük bir toplumsal yürüyüşünde sahibi olmak istiyoruz. Bu işi hem bu perspektiften ele almak hem de gerçekten sa-

dece örgütlerin dünyasından ibaret değil, toplumun ve halkların dünyasına maleden bir içerikte geçirmek zorundayız.

Gerçekten halkların mücadelesi, ezilenlerin mücadelesi diyorsak elbette ki örgütlü mücadele kaçınılmaz, örgütleri bu anlamda gözetken bir yer taşır, ama örgütleri gözetmediği kadar örgütleri aşan toplumsal bir perspektifle ele almak zorundayız. Buradan yola çıkarak Newroz ve 1 Mayıs’ı toplumsal mücadelenin daha fazla ete kemiğe büründüğü bir yönüyle aslında sistemin bize dayattığı vekalet mücadelesi, vekalet savaşları karşısında doğrudan hayatı üretenlerin taraf olduğu ve mücadelenin içerisinde bir özne olarak konumlandığı bir mücadele biçimini hep birlikte hayata geçirmek zorundayız. Newroz deklarasyonuna damga vuran tam da budur. Bu duygu düşünceyle bütün halkları başta İstanbul olmak üzere Türkiye’nin bütün emekçi halklarını, inançlarını, kadınları, gençleri, doğadan yana tavır koyan herkesi; bütün şehirlerde Newroz’da demokrasi ve özgürlük bilinciyle, tutkusuyla, iddiasıyla alanlara çağırıyoruz. “Biz omuz omuza olduğumuz sürece, biz yan yana durduğumuz sürece faşizm kaybedecek biz kazanacağız” diyoruz.

Adalet Arayışında Bir Yıl: İki Kişi Başladı Milyonlara Ulaştı

Emine Şenyaşar ve Ferit Şenyaşar'ın, Şenyaşar ailesine dönük gerçekleştirilen katliama ilişkin işleyen cezasızlık sürecine karşı başlattığı adalet arayışı, birinci yılını doldurdu. İki kişinin başlattığı bu adalet talebi aradan geçen sürede milyonların da adalet talebine dönüştü.

Katliamın gerçekleştirildiği tarihten bu yana 4 yıl geçmiş olmasına rağmen hala dosyada gizlilik kararının bulunuyor oluşu ve herkesin gözleri önünde işlenen katliam gerçekliği bir yanda dururken dosyanın soruşturma aşamasını geçememiş oluşu AKP-MHP iktidarının Kürt ulusuna dönük katliamcı politikalarının bir yansımasıdır.

Tüm bu hukuksuzluğa, bütün halkın önünde güya hukuksal süreç işletiliyormuş gibi sergilenen tiyatroya ilişkin Emine ve Ferit Şenyaşar'ın adalet arayışı bir çılgılık gibi yankılanarak büyüyor. Bir cezasızlık sürecine dönüşmüş olsa da katliam, yargı eliyle devam ettiriliyor olsa da Emine Şenyaşar'ın adalet çağırışlığı ülkenin dört bir yanında duyulmuş durumda: *"Gerekirse adalet sarayının temelini ellerimle kazarak adaleti bulacağım."*

Urfa'nın Suruç ilçesinde 14 Haziran 2018'de AKP milletvekili İbrahim Halil Yıldız'ın korumaları ve yakınlarının saldırısı sonucu üçü Şenyaşar ailesinden olmak üzere 4 kişi yaşamını yitirmişti.

Yaralılara dönük saldırılar, Suruç Devlet Hastanesi'nde de devam etmiş ve

bu saldırılarda Adil ve Celal Şenyaşar ile hastanedeki çocuklarını görmeye giden baba Hacı Esvet Şenyaşar yüzlerce insanın gözleri önünde katledilmişti. Olaya dair yürütülen soruşturma, saldırılar aynı gün olmasına rağmen işyeri ve hastane olarak iki ayrı dosyaya ayrıldı. İşyeri dosyası ile ilgili açılan davada Fadıl Şenyaşar'a 37 yıl 9 ay, Enver Yıldız'a ise 18 yıl hapis cezası verildi.

Hastanede yaşanan katliama dair yürütülen soruşturma dosyasında ise gizlilik kararı devam ediyor. Katliamın herkesin gözleri önünde yaşanmasına ve delillerin kolayca toplanabilecek durumda olmasına karşın 4 yıldır dosyada gizlilik mevcut ve hala dosya soruşturma aşamasından kovuşturma aşamasına geçilebilmiş değil. Dosyada hiçbir somut gelişmenin yaşanmıyor olması ve Fadıl Şenyaşar'a ceza verilmesine karşı Emine Şenyaşar ve saldırılardan yaralı kurtulan Ferit Şenyaşar, 9 Mart 2021 tarihinde Urfa adliye binası önünde adalet nöbetine başladı.

Deniz Poyraz, Dedeoğulları, Garibe Gezer...

AKP'li milletvekilinin ve AKP-MHP faşist iktidarı tarafından korunan katillere yönelik yargı tarafından hiçbir adım atılmazken adalet nöbetine başlayan Emine Şenyaşar ve Ferit Şenyaşar'a her gün davalar açılıyor.

Şenyaşar ailesine dönük yaşatılan

tüm bu süreç göstermektedir ki, katliamlar ve ardından gelen ödüllendirme ve cezasızlık pratiği ruhunu bir bütün olarak faşist iktidarın Kürt ulusuna dönük imha etme politikalarından almaktadır. Aradan geçen zamanda, Deniz Poyraz, Dedeoğulları ailesinin 7 ferdi, Abdullgaffar Dayan, Garibe Gezer... devletin faşist politikaları sonucu katledildi. Bu katliamların tamamında cezasızlık politikaları istisnasız olarak yaşanmakta ve katliamların bütün sorumluları ortaya çıkartılmamaktadır.

Şenyaşar ailesinin 9 Mart'ta iki kişi olarak başlattıkları adalet nöbeti, adalet arayışı bugün milyonların arayışı ve nöbeti haline geldi.

Açlığın, yoksulluğun, yozlaşmış bir dünyanın dayatıldığı bunu kabul etmeyenlerin de katledildiği veya katliamla tehdit edildiği bir coğrafyada bu arayışı hesap sorma temelinde büyütme temel görevlerimizden biridir. Bu bilinçle Şen-

yaşar ailesinin başlatmış olduğu adalet nöbetini ikinci yılına girerken büyütelim, hesap sormak için örgütlü gücümüzü yükseltelim, örgütlenelim.

2022 Newroz ateşini, Şenyaşar ailesinin öfkesiyle büyütelim!

Bugüne kadar yaşanan bütün gerçeklikler, yargının da "kolluğunda", düzen partilerinin de Kürt ulusuna dönük katliamlarda faşizmin bir korosu gibi hareket ettiğini göstermektedir.

Bu nedenle en basit hak arayışından, gözler önünde işlenen bir katliama kadar eğer gerçekten, gerçek sorumlulardan hesap sormak istiyorsak devrimci mücadeleyi yükseltmek zorundayız. Şenyaşar ailesi hak arayışının birinci yılını geride bırakırken, 2022 Newroz'u da yaklaşmaktadır.

2022 Newroz ateşini, Şenyaşar ailesinin öfkesiyle büyütelim.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu ve YPG Şehitlerini Uğurlandı

Til Temir'in Xozelê köyünde rejim güçlerinin gerçekleştirdiği provokatif saldırıda bir Şehit Nubar Ozanyan Taburu savaşçısı ve bir YPG tabur komutanı ölümsüzleşti.

tkpml.com sitesinde yer alan haberde geçtiğimiz günlerde cephe hattında rejim noktasında QSD savaşçıların bulunduğu noktalara provokatif bir saldırı gerçekleştirildiği belirtilerek, bu saldırıda YPG tabur komutanlarından Rüstem Berxwedan ve Şehit Nubar Ozanyan Taburu savaşçısı Oskan Bağırman'ın ölümsüzleştiği belirtildi.

Til Temir Askeri Meclisi açıklamasında şu ifadelerle yer verdi: "Bugün saat 15.30 sıralarında Şam hükümet güçleri, Til Temir'in batısına düşen Gozelê köyünde bulunan güçlerimize rejim güçleri tarafından provokatif saldırılar düzenlenmiştir. Güçlerimiz saldırıya anında karşılık vermiş ancak saldırıda iki savaşçımız şehit düşmüş, bir savaşçımız da yaralanmıştır. Çatışmada 2 rejim askeri öldürülmüş 2 asker de yaralanmıştır. Provokatif saldırının

tüm yönlerinin ortaya çıkarılması için soruşturma başlatılmış olup sonucuna ilişkin kamuoyuna daha sonra detaylı açıklama yapılacaktır."

Ölümsüzleşen savaşçılar Hesekê'de gerçekleştirilen askeri törenin ardından sonsuzluğa uğurlandı. Törende bir konuşma gerçekleştiren Til Temir Askeri Meclisi komutanlarından Çiçek Zagros şehitleri anarak "Devrim için 12 bin şehit verdik. Bu devrimin getirdiği kazanımları korumamız gerekiyor. Bugün Türkiye çeteler eliyle bize saldırıyor. Bugün rejim her türlü provokasyonu gerçekleştirerek bize saldırıyor. Çünkü bu devrimin yarattığı umuttan korkuyorlar. Emperyalistlerden aldıkları destek de bu devrimin yarattığı korkudandır. Bizim ne pahasına olursa olsun bu devrimi koruyup büyütmemiz gerekiyor" ifadelerini kullandı.

Şehit ailelerine Saziya Malbatên Şehîdên (Şehit Aileleri Kurumu) tarafından plaket takdim edilirken ailelerin yalnız bırakılmayacağı vurgusu yapıldı.

1949 yılında ABD önderliğinde emperyalist kapitalist sistemin dünyadaki sosyalist devletler ve sosyal mücadelelere karşı açık bir şiddet aracı olarak kurduğu NATO, Sovyetler Birliği'nin yüzündeki "sosyalist" maskeyi atması ve kapitalist sisteme açıktan dahil olmasından sonra varlık nedeni ortadan kalkmış olmasına rağmen dağılmadığı gibi sosyalizm deneyimi sonrasında kapitalist dönüşüme yönelen devletlerin kaynaklarını sömürmek üzere bir işgal aracı olarak kullanılmaya başlandı.

Yugoslavya'nın parçalanmasında etkin rol oynayan NATO, Afganistan'ın kaynaklarının yağmalanması sürecinde de uluslararası finans kapitalin sömürü faaliyetine bekçilik etti. Dünyada gelişmekte olan iki emperyalist güç olan Çin ve Rusya'nın uluslararası ticaret ve sömürü ilişkilerinde kendi lehlerine ama AB ve ABD emperyalistleri aleyhine alan açma hamleleri NATO'nun bir tehdit unsuru olarak bu ülkelere karşı öne çıkarılmasına evrildi. Birkaç emperyalist blok arasında öteden beri hizmet etmekte olduğu NATO'nun Batı Avrupa ve ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Rusya ve Çin'e karşı fiili olarak genişlemesi, Çin ve Rusya'nın sınırlarında askeri yığılmasını artırması NATO üyeleri ile Rusya ve Çin arasındaki kapitalist-emperyalist rekabetin askeri bir aşamaya evrilmesidir.

NATO'nun özellikle son birkaç on yıllık süreçte eski sosyalist ülkeleri üye olarak almasıyla Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya ve Slovakya ardından da Arnavutluk ve Hırvatistan'da askeri üsler kurmuş, buralardaki yeni güçleri de Rusya'yı kuşatma stratejisinin parçası haline getirmiştir.

ABD, Avustralya ve Japonya arasında imzalanan AUKUS Anlaşması NATO'nun benzerinin Pasifik için inşa edilmesi anlamına geliyor ve bu oluşumun doğrudan hedefi de Çin. Benzer şekilde ABD'nin son yıllarda Tayvan'da askeri olarak varlığını artırması, Çin'in enerji kaynakları üzerindeki stratejik bir öneme sahip Myanmar'da kimi para-militer gruplar üzerinden bir savaş koridoru yaratma çabaları, Çin'e karşı ABD-İngiliz emperyalizminin kimi ticari kısıtlama ve yasakları uygulamaya koydukları konjonktürde daha da önem kazanıyor. Askeri karşı anlaşma ve hamleler emperyalistler arasındaki iktisadi çekişmenin siyasi boyuttan askeri boyuta evrildiğinin ABD-İngiliz emperyalizmi ile Çin emperyalizmi boyutunda da açığa çıkması anlamına geliyor.

NATO'nun Rusya'ya karşı yayılma stratejilerinin son ve belki de Rusya'yı en

Emperyalist Güçler Arasındaki Keskinleşen Çelişkiler ve Ukrayna Savaşı'nı Doğru Tartışmak

çok zorlama amacı güden hamlesi de Ukrayna'ya yığılan askeri güç oluşturmak-tadır. 2014 yılında AB emperyalizminin desteklediği "Turuncu Devrim" sonrasında halka ve muhaliflere karşı şiddet kullanan, katliam yapan faşist güçlerin Ukrayna'da güç kazanması ve mevcut Zelensky hükümetinin de bu güçlerin önünü açarken aynı zamanda NATO üyeliği, AB üyeliği gibi siyasi olarak Rusya'ya karşı hamleler yapması ve aynı zamanda ülkesindeki faşist grupları yine NATO üzerinden Rusya yanlısı bağımsızlıkçı güçlere karşı silahlandırması Ukrayna ile Rusya arasındaki gerilimi artırmıştır. NATO'nun bölgede yaptığı askeri tatbikatlar, Rusya'ya karşı NATO'nun başlatacağı bir savaş için son hazırlıklar olarak yorumlanmaktaydı. NATO'nun Rusya'ya karşı bütün hamleleri ve Rusya'nın karşı hamleleri iki emperyalist arasındaki gerilimi daha da artırırken nihai olarak Rusya'nın Ukrayna'yı işgaline vardı.

Ukrayna'da gelişen durumu elbette ABD ve NATO'nun Rusya ve İran'ın ener-

ji kaynaklarını ele geçirmek üzere Irak ve Suriye'de başlatmış oldukları savaştan ayrı ele alamayız. Suriye'de 2011'de başlayan ve 2013 itibarıyla daha şiddetli hale gelen savaşın esas amacı Kazakistan, Türkmenistan, Azerbaycan ve İran'ın enerji kaynaklarının ele geçirilmesiyle tamamlanacak olan daha büyük ve geniş bir planın hayata geçirilmesidir. Suriye'deki tarihsel-sosyal durum emperyalist güçlere burada cihadçı çeteler üzerinden bir savaşı örgütlenme olanağı sağlarken, Ukrayna'da anti-komünist eğitim ve politikalar sonucu güçlenen faşist grupları kullanma olanağı ortaya çıkartmıştır. Her iki durumda da savaşı esas örgütleyen durumundaki güç bizzat NATO ve ABD emperyalizmidir.

Rusya'nın Ukrayna işgali ve komünist tutum

Rusya'nın Ukrayna'yı işgali karşısında NATO-ABD bloğu ile Rusya arasında bir tercih yapmak; bu iki güçten birini diğerine yeğ tutmak komünistlerin tutumu olamaz. Komünistler emperyalistler arasındaki sa-

vaşlarda herhangi bir nedene dayanarak güçlerden birini desteklemez. Elbette uluslararası komünist hareketin güçlü olduğu durumda emperyalistler arasındaki savaş, dünyanın kimi noktalarında devrimci durumlar ortaya çıkarabilecek ya da buralarda işçi sınıfının devrimci iktidarının kurulmasına olanak verebilecektir ancak bu böyle olmadığı durumda dahi komünistler emperyalist güçleri ve kapitalizmin doğasını insanlığın barış içinde yaşamasına asla olanak veremeyecek olduğunu belirterek teşhir etmeli; propagandasını pasif bir barış istemine değil; tüm dünyada yükselmesi gereken anti-kapitalist, anti-emperyalist savaşın gerekliliği üzerine kurmalıdır.

Bugün dünyada giderek artan emperyalistler arası doğrudan savaş riski ve 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı olasılığı da göstermektedir ki doğanın kapitalistlerce tahribatından savaşımlara, açlık kaynaklı kitlesel ölümlerden derinleşen yoksulluğa vb. kapitalizme rağmen ve kapitalizm koşullarında bir çözüm bulmak olanaksızdır. Kapitalist sistemin yıkılması, tüm dünyada

kapitalist devlet aygıtlarının ve bunların oluşturdukları kimi karşı-devrimci birlik-teliklerin paramparça edilmesi insanlığın, doğanın ve bir bütün olarak dünyanın geleceği için zorunludur.

Rusya'nın Ukrayna işgali karşısında Ukrayna işçi sınıfı ve emekçileri ile dayanışmak; Ukraynalı devrimci komünist örgütlerle ilişkileri artırıp uluslararası alanda Rusya'nın ve NATO'nun eş zamanlı olarak emperyalist müdahale ve saldırganlıklarını teşhir ve protesto etmek; Donetsk ve Luhansk'teki devrimci anti-kapitalist anti-emperyalist güçlerle ile Ukraynalı devrimci güçlerin birliğini sağlamak uluslararası komünist hareketin görevleri arasındadır. Dünya komünistleri kitlesel ölüm ve yıkımla karşı karşıya bırakılan Ukrayna, Donetsk ve Luhansk halklarının emperyalistler arası paylaşım savaşında yıkıma uğratılmalarına göz yumamazlar. Bu nedenle sadece Rusya ve NATO'nun saldırganlığından bahseden analizlerin ehemmiyeti yoktur. Ukrayna, Luhansk ve Donetsk işçi ve emekçi halkları için uluslararası komünist güçleri derhal harekete geçirilmelidir.

Ukrayna'daki anti-komünist propaganda ve eğitimin bir sonucu olarak NATO ve ABD emperyalistlerinin Ukrayna'daki varlığını olumlu bulan kitlelerin üzerindeki bu gerici ideolojik hegemonya da ancak Ukrayna, Luhansk ve Donetsk işçi sınıfı devrimcileri ile birlikte yürütülecek anti-emperyalist mücadele ile kırılabilir.

Ukrayna'da örgütlenen faşist gruplara karşı harekete geçtiği açıklaması yapan Rusya'nın asıl motivasyonunun yazının önceki bölümünde işlendiği gibi kendisine yönelen NATO'nun hamlesine karşı hamle olduğu açıktır. Ancak Rusya doğrudan faşist grupları hedef dahi alsa emperyalist işgale karşı durmak komünistler açısından ilkesel bir tutumdur. Şayet burada anti-faşist bir mücadele verilecekse bu görev Ukrayna işçi sınıfının ve halkının omuzlarındadır. Özü itibarıyla gerici bir toplumsal-iktisadi örgütlenme olan kapitalist-emperyalist güçlerin tüm dünyada gerici güçlerle işbirliği ve bunlara verdikleri destek ortadayken onlardan anti-faşist tutum beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır.

NATO ve ABD'nin dünyanın pek çok yerinde kanlı katliam ve savaşların sorumlu olması bir diğer emperyalist güç olan Rusya'yı diğerlerinden evla haline getirmez. Rusya bugünkü durumda Suriye'de cihatçı çetelerle Ukrayna'da faşist çetelerle savaşmak durumunda olmasını insanlık açısından "iyi bir emperyalist güç" olmasına değil; 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası örgütlenen NATO'nun tüm dünyada cihatçı, faşist çeteleri örgütlemeye kabiliyet

ve olanağına sahipken Rusya'nın bundan şimdilik aynı derecede "yararlanamaması"ndandır. Yani koşullar Rusya'yı daha çok pazarını genişletirken diğer emperyalist güçler karşısında savunmaya yöneltmiştir fakat bu Rusya bir emperyalist güç olarak tekrar söyleyecek olursak halklar için olumlu bir fiil ortaya koyabilir demek değildir.

Emperyalistler arasındaki rekabet öyle bir noktaya ulaşmıştır ki; ABD'nin eski başkanı Trump'ın Arap Birliği'nden Balkanlar'a kadar coğrafyada ABD ve NATO güçlerinin stratejik üstünlüğünü Rusya'ya kaptırması, uluslararası finans kapitalin talebiyle Biden'in Trump'ın yerine getirilmesine yol açmıştır. Şu durumda emperyalistler arası karşı hamlelerin birbirini izleyeceği, herhangi bir emperyalist gücün sevk ve idaresinde yaşanacak kararsızlığın uluslararası finans kapitalin müdahalesi ile ortadan kaldırılacağı, giderek artan şekilde silahlanma ve güç kullanımına başvurulacağı, bu durumda 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı tehlikesini içinde barındırdığı açıktır. Bu açıklığa karşı bütün dünya komünistleri uluslararası komünistlerin birli-

ğini örgütlemek ve emperyalistler arası savaş durumunda kendi ülkelerinde kapitalist sistemi yıkacak devrimci savaşı yönetmek zorundadırlar.

Dünya komünistlerinin özellikle son otuz yıllık süreçte yaşadığı kimi ideolojik gerilemeler karşısında bugün birok çevreden yükselen pasifist barış sloganları manidardır. Her savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmek, her krizi politik devrimci bir krize çevirmek gibi ödevleri olan komünistlerin savaş karşısında tutumu "işçi sınıfı ve halklar arasında barış; kapitalist- emperyalist sisteme karşı savaş"ı büyütmek olmalıdır.

Ukrayna'daki fiili Rus emperyalizmi işgali sonlanacak olsa dahi saydığımız nedenlerden ötürü NATO ve ABD emperyalist güçleri ile Rusya ve Çin emperyalist güçleri arasındaki çelişkiler derinleşmeye, dünyanın başka yerlerinde başka savaş ve çatışmalarla giderek tırmanmaya devam edecektir. Emperyalistler arasındaki savaşlara son vermenin yegane yolu sınıf mücadelesinin dünyanın her yerinde yeniden yükseltilmesi, yeniden tüm dünyada sosyalizmin insanlık için umut haline getirilmesi ile mümkündür

Rusya'nın kendi menfaati açısından Ukrayna'yı işgali, komünistler açısından haksız ve emperyalist işgal olarak değerlendirilmelidir. Çünkü bir kapitalist ya da emperyalist devlerin menfaati komünistlerin haklılık kriteri olarak esas alabilecekleri bir duruma işaret etmez. Ne yazık ki, iki emperyalist blok arasında birini diğerine yeğ tutma eğilimine taraf olup Rusya'nı işgalini haklı bulan kimi yaklaşımlara da tanıklık etmekteyiz.

Diğer taraftan Rusya'nın işgaline karşı olmak ama aynı zamanda Ukrayna'nın faşistlerle işbirliği halindeki ve NATO'ya uşaklık eden Zelensky hükümetine destek vermek ya da NATO-AB-ABD emperyalist güçlerinin sözüm ona Ukrayna'nın işgaline karşı girdikleri kurtarıcı rolüne onay vermek demek değildir. Bütünyle emperyalist saldırganlığa karşı olmak ama aynı zamanda emperyalistler arası savaşa vekalet eden, emperyalistler arası savaşın bir parçası olarak diğerine ya da diğerlerine karşı rol kapma hevesindeki yarı-sömürge kukla rejimlere de karşı olmak; işte mevcut emperyalist saldırganlık tablosu karşısındaki tutum bu olmalıdır.

Avrupa'da pekçok ülkede Rus emperyalist saldırganlığı gerekçe gösterilerek Rus ulusundan işçi emekçilere karşı girişilen işten çıkarma, kınama, hedef gösterme saldırılarına karşı Rus işçi ve emekçilerle dayanışmak yine uluslararası komünist hareketin güncel ödevlerindendir. Almanya gibi devlet biçimine bürünmüş faşizm deneyimi olan ülkelerde burjuvazinin "özür" açıklamaları samimiyetten uzaktır ve bu ülkelerde halen faşizmin güçlü bir zemini vardır. Rus işçi ve emekçilere karşı işten çıkarma, kafelere almama ya da Ruslar tarafından işletilen kafelere boykot uygulama gibi faşizme özgü örnekler bunun delilidir. Rus işçi emekçilerin de emperyalistler arası gerginliği tırmandırma siyasetine karşı yapılacak eylemlere dahil edilmeleri ve Ukraynalı işçi ve emekçiler ile Rus işçi ve emekçilerin emperyalistler arası savaşta kendi ülkelerinin devletinden yana değil; kardeş , yoldaş Rus-Ukrayna işçi sınıfının yanında olduklarını vurgulamaları önemli olacaktır. Böylesi bir gelişmeyi örgütleyebilecek olan yalnızca uluslararası komünist harekettir. Vakit kaybetmeksizin her iki ülke komünist-devrimci parti ve örgütleri ile ilişki kurmak ve emperyalist saldırganlığa karşı işçi sınıfının birliğini inşa etmek en yakıcı görevdir.

Şimdi bütün dünya işçileri ve ezilen halkları için işçi emekçi halklar arasında barış; emperyalist kapitalist sisteme karşı savaş sloganını yükseltmelidir!

Salgın ve Pandeminin Ekonomi-Politikle Olan İlişkisi (1/2)

Salgınların nedenine ilişkin olarak en doğru tez Yunanlı hekim Hipokrates'e aitti ve ona göre salgınların nedeni "çevre güçleri olan hava, su ve yerde meydana gelen bir değişim"di.

2019 Aralık ayı sonuna gelindiğinde Çin'in Vuhan Eyaleti'nde ortaya çıktığı belirtilen Covid-19 virüsü ile tanışan insanlık; bu virüsün birkaç ay içinde neredeyse tüm dünyaya yayılmasıyla kapitalizm koşulları içerisinde ve kapitalizme rağmen virüse karşı mücadele etme çabasına girişti. Aradan geçen iki yılın sonunda geline aşamada virüs ortadan kaldırılamadığı gibi yayılması da sınırlandırılabilmiş değil. Kuşkusuz bu durumun temel nedeni kâr maksimizasyonu prensibine göre çalışan, insan ya da doğayı ekonomik üretim ilişkileri ağı içerisinde anlamlandırdığından başka bir "değer" olarak kabul etmeyen kapitalist sistemin kendisidir.

Tıpkı Covid-19 pandemisinde görüldüğü gibi tarih boyunca bütün salgın hastalıklar hakim iktisadi yapının ortaya çıkardığı koşullardan beslenmiş ve yine bu koşullar içerisinde yoksul, ezilen durumundaki emekçi halkların salgınlardan her anlamda daha fazla etkilenen olmaları gerçeğini doğurmuştur. Covid-19'la ortaya çıkan tabloyu anlayabilmenin tarihsel ve sınıfsal bağlam içerisinde salgın konusunun ele alınmasıyla olanaklı olabileceği açıktır.

Köleciler toplumdan kapitalist topluma salgın hastalıklar

Avcı-toplayıcı dönemde insanın doğa karşısındaki durumu ikincildir; insan ne vakit ki hayvanları evcilleştirip toprağı tarım için kullanmaya başladı, işte o zaman doğa üzerinde otorite kurmaya başlamıştır. Doğa üzerinde kurulan otorite, pek tabii aynı zamanda doğanın ekonomik üretim faaliyetlerinin bir aracı olarak kullanılması da ortaya çıkarmıştır. Yine bu dönem, doğa üzerinde tasarruf hakkı ilan eden ve tarım toprakları üzerinde sahiplik geliştiren kimi topluluk üyelerinin kendileri hesabına çalışacak köleler de edinmeye başladıkları dönemdir. Salgınların sınıfsal görüntüleri de bu dönemde net bir şekilde görülmeye başlanmıştır.

Köleciler toplum dönemine denk gelen salgın hastalıklar ve tarihlenmeleri şu şekildedir; 1- Tifus (MÖ. 429-426); 2- Çiçek (165-189); 3- Veba (541-542).

Köleciler toplumda görülen bu salgın

hastalıklardan en ölümcül olanı kuşkusuz veba idi. Veba salgınının eski Hitit, Mezopotamya ve Çin'de görüldüğü tarihçiler tarafından tespit edilmiş durumda. İstanbul'da MS. 542'de ortaya çıkan ve ortaya çıktığı yerin Bizans başkenti İstanbul olmasından kaynaklı Bizans İmparatoru Justinien'in adı ile anılan Justinien Vebası'nın siyasal ve ekonomik sonuçları o kadar ağır oldu ki Roma İmparatorluğu'nun bir daha asla birleşmemesi ve belirli döngülerle tekrarlayan veba nedeniyle Bizans'ın giderek güçten düşmesi ve istilalara açık hale gelmesine neden oldu.

Salgınların nedenine ilişkin olarak en doğru tez Yunanlı hekim Hipokrates'e aitti ve ona göre salgınların nedeni "çevre güçleri olan hava, su ve yerde meydana gelen bir değişim"di. Örneğin pandemi sürecinde dünyanın geride kalan nüfusu ile neredeyse hiç temasları olmayan Amazon yerlilerinin Corona nedeniyle hayatlarını kaybetmeleri virüsün küresel ısınma nedeniyle serbest kalmış bir virüs olabileceği fikrinin doğruluk ihtimalini artırmaktadır. Dolayısıyla Corona pandemisinin çıkış yeri olarak emperyalist sermayenin yoksulları ve onların yaşam alanlarını işaret

etmesine karşı virüsün çıkış yerinin Wall Street olduğunu söylemek, küresel ısınmaya neden olan temel gücün kâr maksimizasyonu hırsı nedeniyle insanı, doğayı ve bir bütün olarak dünyayı geri dönülmez bir felakete sürüklemekte olan kapitalist sistemi işaret etmesi bakımından da doğrudur.

Feodal toplumda toprak ve doğa üzerindeki sahiplik olgusuna zemin oluşturan mülkiyet ilişkilerinin gelişmekte olduğunu ancak henüz kapitalist sistemdeki kadar gelişmemiş olduğunu görürüz. Diğer taraftan kimi feodal devletler daha fazla gelişirken kimilerini de kendilerine bağımlı sömürgeler haline getirmiş aralarındaki iktisadi ilişkiyi sömürü ilişkileri üzerinden örgütlemiştir. Sömürülen ülkelerin köylü halklarının içinde bulundukları sefalet koşulları bu halkları salgın hastalıklara karşı daha savunmasız hale getirdiğinden salgın önce buralarda başladıysa da en sonunda sömüren ülkenin sarayını dahi tehdit eder hale gelmiştir. Feodal toplum dönemine tarihlenen bazı salgınlar ise şunlardır; Viral kanamalı ateş (1545-1576), kızamık (1592-1596), sıtma (1600-1650), leptospirosis (1616-1619), sarı

humma (1648), influenza (1732-1733), dengue ateşi (1778).

Salgın hastalıkların bir coğrafyanın tamamına yayıldığı durumda bundan hemen herkesin etkilenebileceği düşüncesi ortaya çıksa da örneğin feodal dönemin hükümdarları, kralları bu salgından korunabilecek yeterli izolasyon koşullarına ve beslenme olanaklarına sahipken aynı durum emekçi köylü kitleler için geçerli değildir.

Kara Veba olarak anılan hastalığın Avrupa'da yayılması özellikle Yahudi halka karşı pogromları ortaya çıkarmıştır. Hatta bu dönemde önce İspanya (Elhamra Kararnamesi-1492) ardından da Sicilya (1493) ve Portekiz'de (1497) doğrudan kralın imzasını taşıyan kararnamelerle Yahudi halkın bütün değerli taşınır ve taşınmaz varlıkları gasp edilmiş, yağmalanmıştır. Bugün Covid-19 nedeniyle, ABD eski başkanı Trump'ın Çinlileri hedef göstermesiyle ABD'de yaşayan Çinlilere karşı saldırıların gerçekleşmesi, AB emperyalistlerinin "Covid-19 nedeniyle uğradıkları zararın Çin'den tazmin edilmesi için dava açmaları" vb. aslında sermayenin farklı sosyo-ekonomik örgütlenmelerde ve birbirinden oldukça farklı zaman dilimlerinde dahi olsa işleyiş mantığının benzerliğini göstermektedir.

İnsanlığın hayvanları evcilleştirmelerinin onları bu hayvanlar aracılığıyla kendilerine bulaşabilecek salgın hastalıklara da yakınlaştırmış olduğunu söylemiştik. Her hastalık, insan üzerinde hemen bir salgına dönmüyor ya da bu hastalığa karşı zaman içerisinde geliştirilen bağışıklık bu hastalıkların öldürücülük oranını düşürüyordu. Örneğin tarihin çok eski döneminden beri Antik Mısır ve Anadolu'da görülmüş olduğu bilinen Çiçek hastalığı (SmallPox) buna karşı bağışıklık geliştirilmiş olduğu için Osmanlı toplumunda kitlesel ölümlere neden olmazken; hayvan evcilleştirmek yerine bitkisel beslenmeyi tercih eden Amerika yerlileri hayvanlar aracılığıyla bulaşabilecek hastalıklara direnç geliştirememiş bu da onları Çiçek gibi hastalıklar karşısında savunmasız duruma getirmiştir.

Feodalizmin ileri aşamalarında ortaya çıkan kolonyalizm döneminde Amerika'nın değerli madenlerinin Avrupa'ya

taşınması ve sonrasında buradaki toprakların tarım arazilerine dönüştürülmesi amacıyla Amerika yerlilerinin kitlesel olarak katledilmesi birbirini takip eden durumlardır. Bu süreçte Çiçek gibi hastalıklara karşı bağışıklığı olmayan Amerikan yerlileri kitlesel ölümlerle karşı karşıya bırakılmışlardır. Örneğin Orta Meksika nüfusunun % 90'ı bu dönemde hayatını kaybetmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu'nda ise salgınlara karşı önlem almanın "Allah'ın emrine karşı gelmek" anlamına geldiğini söyleyen Kanuni Sultan Süleyman'ın bu sözü uyarınca herhangi bir önlem alınmamıştı. Osmanlı İmparatorluğu sınırları dahilindeki bütün köylülerin ve toprakların Osmanlı hanedanına ait kabul edildiği feodal bir imparatorluktu ve imparatorun sözleri kanun niteliğindedi. İmparatorların kaderci yaklaşımları kendileri ve saray ahalisi için risk yaratmazken Osmanlı sınırlarında yaşayan bütün yoksul köylü halk risk altındaydı. Padişahlar 2. Selim ve 3. Murad dönemlerinde veba tekrar görüldü. 3. Murad döneminde vebanın nedeni olarak astronomi bilimi ile ilgili ilk rasathaneyi kurmuş olan Takiyüddin'in faaliyetlerinin gösterilmesi ve "*Takiyüddin'in rasathanesinde meleklerin bacaklarına dürbünlerle bakıldığı için felaketlerin yaşanmakta olduğunun*" o dönemde siyasi ve ekonomik güç sahibi "Kadızedeler" adlı din insanları grubunun dile getirmesiyle rasathanenin donanma topraklarıyla yıkılması Osmanlı'da bilim karşısında dinin sahip olduğu gücü göstermesi açısından önemlidir. Kaderciliğin, salgın karşısında gerekli önlemlerin alınmayarak yoksul köylülerin ölüme terk edilmesi sonucunu doğurmuştur. "*1625 yılında İstanbul'da yaşanan büyük veba salgınında (büyük Taun) 200.000'den fazla insan ölmüştür ve bu şehrin o günkü toplam nüfusunun yarısından fazlasına denk gelmektedir.*"

Birçok kere padişahlar saraydan uzaklaşıp kendileri için güvenli bölgelerde salgının dinmesini beklerken üzerinde bulunduğu toprağı terk etmesi yasak olan köylülerin böyle bir şansları asla olmamıştır.

Kolonyalist faaliyetle Avrupa'ya taşınan değerli madenler burada kapitalist iktisadi yapıya geçişin de temelini oluşturan sermaye birikimi ile sonuçlanmış bu ise bu dönemdeki kimi icatlarla sanayinin gelişimini tetiklemiş, sanayinin gelişimi ise fabrikaların etrafında kurulan ve emekçilerin son derece sağlıksız koşullarda yaşadığı kentler olgusunu ortaya çıkarmıştır. Örneğin bu dönem İngiltere'sini inceleyen

F. Engels "İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu" adlı eserinde emekçilerin yaşam koşulları ile salgın hastalıklar arasındaki sıkı ilişkiye değinmekte ve işçi sınıfının yaşam koşullarının ne derece olumsuz olduğunu anlatmaktadır.

Kapitalist toplum döneminde ortaya çıkan bazı salgınlar ise şunlardır;

Dengue ateşi (1778), kolera (1816-1826), epidemik tifus (1847-1848), trypanosomiasis uyku hastalığı (1896-1906), tekrarlayan ateş (1946), poliomyelitis (1971), meningitis (1996), SARS coronavirus (2002-2003), chikungunya virus (2006), el ayak ağız hastalığı (2008), MERS Middle East respiratory syndrome (2012), Covid 19 (2019), lepra, Ebola, sifiliz, AIDS, tüberküloz.

Feodal sosyo-ekonomik yapıdan kapitalizme geçiş sürecinde gelişen sanayinin iş ve ekmek vaadiyle şehirlere davet ettiği emekçiler şehirlerde altyapı ve üstyapısı yetersiz konutlarda üst üste yaşamaya mecbur edilmişlerdir.

Görüleceği üzere; köleci toplumdan kapitalist topluma kadar bütün sömürüye dayalı sistemlerin sömürü düzeninin tepesinde bulunan azınlık için yarattığı zenginlik, sömürülen kitlelerin yoksulluğu ve sefalet koşullarında yaşamalarına bağlıdır; eşitliğe dayanmayan bir toplumda bir grubun ya da sınıfın zenginliği diğer bir grup ya da sınıfın yoksulluğunu gereksinir. Sefalet koşulları ise salgınların ortaya çıkması ve yayılması için gereken zemini hazırlar. O halde, sömürüye dayanan sistemlerin salgın hastalıkları ortaya çıkarak koşulların esas hazırlayıcısı oldukları gerçeğini görmüş olmalıyız. Tarihte emekçilerin kitlesel ölümler yaşadıkları tifüs, kolera, veba, çiçek hastalıklarını ortaya çıkaran koşulları hazırlayan insan emeğinin sömürüsüne dayanan üretim ilişkileri olmuştur. Bugün tüm dünyayı etkileyen Covid-19 pandemisi için de geçerli olan bu durum açığa çıkarılmadan yani sorunun esas kaynağı tespit edilmeden sorunun çözümünü sağlamak da olası değildir.

İnsan emeğine dayanan sistemlere son verilmesi ve insanların mutlak eşitlik koşullarında yaşamaları, herkesin temizlik, beslenme, spor vb. olanaklara eşit erişiminin sağlanması salgın hastalıklarla mücadele edilebilmesinin yegane koşuludur. İşte bu nedenle başta da belirttiğimiz gibi "toplum sağlığı politikası" ancak bugünkü sömürü sistemi olan kapitalizmin ortadan kaldırılmasını hedeflediği bunu anlattığı ölçüde anlamlıdır. Yoksa ki, falanca bölgede filanca grubun daha iyi sağlık hizmeti alması gibi bir düşüncüyü içeren her

türlü yaklaşım kapitalizmin daha uzun süre ayakta kalmasına hizmet eden, kapitalizmin yaralarını sağaltıcı düşünceler olmaktan başka anlam ifade etmezler.

Kapitalist toplum işçi emeğinin sömürüsüne bağlıdır

Buraya kadar tarihsel kimi örnekleriyle de açıklamaya çalıştığımız gibi salgın hastalıkların sömürü ilişkilerine dayalı sosyo-ekonomik örgütlenmeden bağımsız ele alınması mümkün değildir ve bu yöndeki bir çabanın kendisi toplumdaki sömürü ilişkilerinin üzerini örtme arayışından başka bir şey de değildir.

2019 Aralık sonunda Çin'de ortaya çıktığı iddia edilen ve kısa süre içerisinde bütün dünyaya yayıldığı belirtilerek Dünya Sağlık Örgütü tarafından pandemi olarak tanımlanan Covid-19 için de aynı durum geçerlidir. Virüsün "laboratuvar da üretildiği" gibi sosyal ekonomik gerçekliklerden uzak, bir yanılla "emperyal güçlerin virüsler aracılığıyla birbirlerine baskın gelmeye çalışacak kadar gözü dönmüş olduklarını" düşünürken; esasen emperyal güçleri ayakta tutan, işçi emeğinin sömürülmesi yoluyla işçilerin sefalet koşullarında yaşamaya mecbur edildikleri ve tıpkı Engels'in tarif ettiğine benzer koşullarda yaşayan milyarlarca emekçinin yaşam koşullarının zaten salgın hastalıkların yayılması için gereken zemini hazırladığı gerçeğinin üzerini örten yaklaşımların da meselenin sınıf ilişkileri ile açıklanmasına değil komplovari fikirlere dayandığı görülmektedir.

Kapitalist ekonomik yasaların hüküm sürdüğü bugünkü koşullarda milyarlarca insan yeterli beslenme, barınma, içilebilir temiz su ve elektrik gibi temel ihtiyaçlardan uzakta yaşamaya mecbur edilmiş durumdadır.

Elbette ki yeterli temiz su ve yeterli besinin olmadığı koşullarda tıpkı tarihte defalarca ortaya çıktığı gibi yeni salgın hastalıkların ortaya çıkması ve yayılması kaçınılmazdır. Oxfam'ın yayınlamış olduğu rapora göre "*dünyada en zengin 2 bin 153 kişinin serveti dünya nüfusunun toplam servetinin yüzde 60'ını aşıyor. Kadınların ücretlendirilmemiş emeğinin yıllık toplam değeri 10 trilyon 800 milyar dolara ulaşıyor.*"

Bir tarafta korkunç sefalet koşulları diğer tarafta ise dünya nüfusunun ihtiyacı olan tüm koşulları onlara sağlayabilecek servetin sadece birkaç kişinin elinde toplanması ile oluşan bu eşitsiz düzenin adı kapitalizmdir. Covid-19 salgınında doğ-

rudan ABD eski Başkanı D.Trump'ın da kullandığı "*virüsün Çin'in Vuhan şehrinin yoksul bir kasabası*" olduğu söylemi gerçeği yansıtmamaktadır. Egemenlerin yoksulları salgınların çıkış adresi olarak göstermesi sömürü ağını ve bu ağın ortaya çıkardığı derin eşitsizliklerin üzerini örtmeyi amaçlayan bilinçli bir tutumun sonucudur.

Kapitalist sistemde kârlılık prensibi-ne göre işleyen sağlık hizmetlerinin ve özel olarak da ilaç endüstrisinin en basit gribal enfeksiyonlarda dahi antibiyotikler kullanılmasını teşvik etmesi uzun süredir griplerin evrim geçirerek antibiyotiklere karşı direnç kazanmasını sağlamaktadır. Bu durum Covid-19 ortaya çıkmaya dahi, antibiyotiklere ve insan vücudunun bağışıklık sistemine karşı hayli güçlü hale gelmiş grip virüsü nedeniyle milyonlarca emekçinin ölebileceği koşulların zaten uzun süredir oluşturmaktadır.

İnsanı ve doğayı temel prensibi olan karlılığın en üst seviyede gerçekleşmesi için birer enstrüman olarak ele alan kapitalist sistem bir taraftan ilaç endüstrisinin insan bağışıklığını zayıflatan, virüsleri ise güçlendiren irrasyonel yönelimini sürdürürken diğer taraftan da birçok hastalığın ortadan kalkması için gereken ilaçları ihtiyacı olanlardan uzakta tutmaktadır. Raflarda bekleyen kolilerce kanser ilacına rağmen şu an o ilaçları alabilecek paraya sahip olmadığı için ölümü biraz daha hızlanan yüz binlerce emekçinin yaşadığı koşullarda, dünyanın yoksul emekçileri ve bunların çoğunlukla yaşadıkları sömürülen ülkelerde yeterli aşılama olanağı olmadığı halde dünyayı etkileyen Covid-19'un ortadan kalkması olanaksızdır ve aşılardan patentini ellerinde tutan ilaç kartellerinin insanlığa karşı durdukları yeri göstermesi açısından oldukça önemli bir örnektir.

Covid-19 pandemisinde yeterli aşıya erişimi olmayan, emperyalist güçler tarafından sömürülerek güçsüz düşürülmüş Hindistan ve Afrika ülkelerinde Covid-19 yeni varyantlar edinerek (Delta ve Omicron) kâr hırsı nedeniyle aşı patentlerini paylaşmayan Avrupa'ya geri döndü. Sadece bu olay dahi dünyanın Covis-19 pandemisine karşı aşılanabilecekken kapitalist sağlık sisteminin karlılık yaklaşımı nedeniyle aşılamanın yapılamayıp yeni varyantlar edinen hastalığın daha ağır yıkıma neden olması kapitalist sistemin ne derecede rasyonel akla aykırı olduğunu, ne derece müsrif olduğunu göstermeye yeter de artar bile. (Devam edecek)

Ukrayna İşgali Gölgesinde Rojava'da Yaşananlar

Ukrayna'da süren savaşın Rojava'da devam eden vesayet savaşını nasıl etkileyeceğine yönelik tartışmalar, ABD'nin "Sezar Yasaları" kapsamında Kuzey-Dogu Suriye Özerk Yönetimi'ni muaf tutacağını açıklamasıyla yeni bir boyuta taşındı.

ABD'nin Yakın Doğu işlerinden sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Ethan Goodrich, "Sezar Suriye Sivil Koruma Yasası"ndan muafiyetleri bu hafta yerel yönetimlere resmi olarak iletilecek. Şimdilik muafiyetin petrol ve doğalgazı kapsamayacağı belirtilse de durum ilerleyen süreçte netleşecek. Yine Hayat Tahrir el-Şam'ın kontrol ettiği İdlib ile Ocak 2018'de TC tarafından işgal edilen ve Kürtlerin çoğunlukta olduğu Efrin de muafiyet dışı kalacak.

Liberal kesimlerce geçtiğimiz yıllarda dillendirilen ABD'nin Rojava'dan çekilebileceğine yönelik söylemler bu şekliyle bir kez daha boşa çıkmış oluyor. Ticari ilişkilerini güçlendirerek bir biçimiyle Özerk Yönetimi daha resmi biçimde tanımış olacak. Biden'ın petrol şirketi Delta Crescent'in muafiyetini uzatmaması "Suriye'de 'petrol için' değil, IŞİD'in kalıntılarıyla savaşmak için bulundukları" propagandasını güçlendirmek için yapılmış bir şovdu. Nisan 2020'de Trump'ın Delta Crescent'in Kuzey-Dogu Suriye'de faaliyet göstermesi için aldığı kararın ardından Suriye rejimi ABD'yi petrolü "çalmakla" suçlamış ve bunun üzerinden propaganda yapmıştı. Rejimin Suriye'nin petrol zenginliği diye ifade ettiği kaynakların çoğunluğu Özerk Yönetim kontrolündeki bölgelerde bulunuyor. Emperyalistlerin ve bölge gerici güçlerinin bu kaynaklarla ilgili planları ise sık sık gündem oluyor.

Geçtiğimiz ocak ayında Demokratik Suriye Meclisi'nin yönetimindeki Heseke'de 20 Ocak'ta, Sinaî Hapishanesi'ne yönelik 374 IŞİD'linin ölümü ve 121 QSD görevlisinin şehadetiyle sonuçlanan IŞİD saldırısının ardından Özerk Yönetim'in yıllardır dile getirdiği "IŞİD tehlikesi sürüyor" gerçeği bir kez daha kanıtladı. Büyük bir fedakarlık ve çabayla bu saldırının püskürtülmesi gözleri Rojava Devrimi'nin savunulmasındaki kararlılığa bir kez daha dikti.

Rusya, Ukrayna işgaline başlamadan hemen önce Suriye Rejimi'ne Özerk Yönetimin de barış görüşmelerine dahil edilmesi gerektiğini bildirmişti. Bunun ardından bölgede ABD'nin askeri-lojistik

hareketliliğinin arttığı gözlemlenmişti. Bu durum 2014 yılında Kobane direnişine kadar koalisyon güçlerinin IŞİD'e karşı savaşan YPG ve YPJ'ye hiçbir destek vermemesini ancak Kobane'nin özgürleştirilmesi kesinleşince açıktan IŞİD'e verilen desteğin kesilerek devrim güçlerine hava desteği verilmesini hatırlatıyor. Emperyalistler kendi kozlarını oynamadan önce Özerk Yönetim'in ve Rojava Devrimi'nin gücünü bir kez daha görmek istemiş ve kartlarını bu biçimde oynamışlardır.

Zira Özerk Yönetim çok uzun zamandır IŞİD tehdidinin bitmediğini, Türkiye'ye verilen desteğin ve izinlerin IŞİD'i büyütmek anlamına geldiğini, Sezar Yasaları Til Koçer sınır kapısının insani yardımlarda dahil olmak üzere kapatılmasının IŞİD ve benzeri radikal İslamcı terör örgütlerini büyütmekten başka bir işe yaramadığını defalarca dile getirmekteydi. Heseke'de gerçekleşen saldırının bunu doğrulaması ile de dengeler bir biçimde yeniden değişmeye başladı. ABD ve Rusya arasındaki vesayet savaşında yeni pazarlıklar ortaya çıkarken Ukrayna savaşının Suriye ve Rojava'daki pazarlığı doğrudan etkileyeceği de defalarca bu biçimiyle analiz edilmişti.

Rusya'nın Rejim ve Özerk Yönetim arasında görüşmeleri güçlendirerek bölgede etki gücünü artırma çalışmalarıyla birlikte ABD'nin Sezar Yasaları kartı devreye girmiş oldu. Ancak bu kart yalnızca Özerk Yönetim'i etkisi altına almak anlamına da gelmeyecek. Zira muafiyetin yalnızca Özerk Yönetim'in kontrolü altındaki bölgeleri kapsamaması Türkiye ve Suriye dışında yıllardır Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne karşı bölge gericileri ile çalışan KDP ve ENKS gibi güçleri de oldukça rahatsız etmiş bulunuyor. PDK-S Politbüro üyesi ve Merkez Komite Başkanı Abdülkerim Muhammed; "*Maalesef Efrin'de Sezar yasası yaptırımları kaldırılmadı. Neden kaldırılmadı? Bildiğimiz kadarıyla Efrin'de bu yaptırımların devam etmesinin nedeni o bölgede Birleşmiş Milletler kuruluşlarının olmaması. İkinci nedeni de ABD bu bölgede bulunmuyor. Üçüncüsü de bölgede, katliam, taciz, tecavüz, hırsızlık, gasp gibi suçlar işleyen örgütler yüzünden yaptırımlar da kaldırılmamış oluyor. Ancak umuyoruz ki ABD sesimizi duyur ve Efrin bölgesi yaptırımların kapsamından çıkarılır*" değerlendirmesinde bulunmaktadır.

A.Muhammed'in bu ifadelerini şüphe-siz Efrin halkının iyiliği için dile getirilmiyor. Bunun böyle olduğunu Türkiye ve çetelerin işgaline karşı alınan tutumlarda ve KDP bağlantısında net bir biçimde görülüyor. Ancak işbirlikçiler her zaman olduğu gibi esasta kendi çıkarlarını güçlendirmek için halkın yaşadığı zorlukları kullanarak propaganda yapıyor. Zira KDP'nin, TC ile Efrin'de yaptığı işbirliği herkesçe bilinmektedir.

TC'nin PDK-S üzerinden "*Efrin'de Kürt partileri var, burada Kürtlerin yaşam hakkı güvencededir*" gibi propagandaları ile Özerk Yönetim'in kontrolü altındaki bölgelere göçler engellenmeye çalışılsa da A.Muhammed'in bu sözleri insan hakları örgütlerinin raporlarını ve yaşananları yeniden itiraf etme biçimidir.

Özerk Yönetim kontrolündeki bölgelerin Sezar yasalarından muaf tutulacağına yönelik açıklamanın ardından akla bir soru daha geliyor. Bu soru ambargo uygulanmaya başladığında bunun Özerk Yönetimi etkilemeyeceğinin belirtilmesiyle ilgili. Çünkü D.Trump yönetimin bu telkinlerine rağmen Özerk Yönetim ambargodan direkt etkilenmişti. Özerk Yönetim bu etkiyi azaltabilmek için birçok diplomatik görüşmenin yanı sıra özgücüne dayanıp üretimin güçlendirilmesi için adımlarını hızlandırmıştı. İki yıl sonra yeniden gündeme gelen bu muafiyetin bölge ekonomisine ve halklarına ne boyutta bir yansımalarının olacağı içinde birçok çelişkiyi barındırıyor.

ABD hegemonyasını artırıyor!

Ancak ticari faaliyetin uzun süren bu ambargonun ardından yeniden canlanacağı açık. Til Koçer sınır kapısının yeniden faaliyete geçmesi gelen insani yardımların da çeteler ve rejim tarafından gasp edilmeden direkt Özerk Yönetim aracılığıyla kamplara ulaşabilmesi anlamına geliyor. TC'nin kuzeyde suyu gasp etmesi ile katmerlenen kuraklığın bölgede çok ciddi sağlık sorunları ile beraber temel tüketim maddelerinin bile üretilmemesine sebep olması ambargoyu daha da güçlendirmişti. Yine TC'nin karadan ve havadan süren işgal saldırıları da halkı büyük bir çıkmaza sokmuştu.

Şimdiki durumda ABD, Özerk Yönetim'le resmi ticaretin önünü açarak bir biçimiyle Özerk Yönetimi tanımış da ola-

cak. ABD bu adımıyla Suriye rejimi ile kesilen ticari ilişkilerin Özerk Yönetim'le devam etmesi ve TC işgali altındaki Efrin'in muafiyet dahilinde olmaması AKP iktidarına da Rusya'yla ticari ilişkilerini kesmemesi üzerinden bir mesaj vermiş oluyor. Bütün bunlarla birlikte ABD esas olarak bölgede ekonomik hegemonyasını daha kuvvetli hale getirecek.

Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi, Sezar Yasaları'nın yürürlüğe girmesinin ardından bölgenin ekonomik yaptırımlardan en az şekilde etkilenmesi ve halkın alım gücünün düşmemesi amacıyla birçok proje üretmişti. Kuzey ve Doğu Suriye'de daha önceden var olan kooperatiflerin geliştirilmesi, bunun yanı sıra tarım başta olmak üzere birçok alanda da kolektif bir çalışmayla yeni kooperatifler kurulması hedeflenerek adımlar atılmıştı. Bölgede tarım ve hayvancılık başta olmak üzere yerel üretime ağırlık verilmeye başlanmıştı. Bütün bu projeler büyük başarılarla imza atamasa da ambargonun etkisini bir biçimiyle kırıyordu. Şimdi ABD, bunlar üzerinde de kontrolü sağlamaya yönelik adımlar atmak isteyebilir. Yine çeşitli uluslararası yasaların çıkardığı zorluklar nedeniyle petrol ve doğalgazın muafiyet dışında tutulması da ileri de ABD menşeli yerel şirketlerin kurulması gibi başka biçimlerde formüle edilecektir.

Zira ABD bir tehdit unsuru olarak kullandığı ekonomik yaptırımları aynı zamanda piyasa değerinin çok çok altında aldığı petrolü garantiye almak için de kullanmaktadır. Emperyalistlerin Rojava'ya yaptığı her "yardımın" böylesi bir anlamı vardır. Yine sözde "insani yardım kuruluşları" eliyle Rojava'da örgütlenen kitleleri apolitize etme, devrimden ve devrimin ihtiyaçlarına uygun örgütlenmeden uzaklaştırma çabaları da bilinmektedir.

Bütün bunlarla birlikte Ukrayna'da süren pazarlıklar da buradan etkilenecektir. Bu etkinin nasıl olacağı şimdilik bir muamma olsa da Küba'daki füze krizinin Türkiye'deki ABD üsleri pazarlığıyla çözülmesinden çok daha büyük sonuçları olacağı kesin görülmektedir. Son 50 yıldır büyük bir bilgi kirliliği içinde "*3. dünya savaşı ha çıktı ha çıkıyor*" şeklinde yaratılan distopik propaganda bu pazarlığın netleşmesi ile kısa bir süre için yeniden rafa kalkacaktır.

Emperyalistlerin Ukrayna'ya dayattığı savaşı durdurmak için sesinizi yükseltin!

Hint hükümetinin Hint vatandaşlarını geri getirme konusundaki ihmalkar tutumunu kınayın!

İnsanlığı yıkıma götüren emperyalistler arasındaki çelişkiler yoğun bir aşamaya ulaştı ve Ukrayna'ya yönelik savaş başladı. Rusya ve ABD'nin açıklamaları bunun burada bitmeyeceğini ortaya koyuyor. Partimizin Merkez Komitesi, dünyanın refahını isteyen herkesi kişiye savaşı durdurmak için sesini yükseltmeye çağırıyor. Ülkenin tüm ezilen sınıflarını, kesimlerini, halkını ve demokratlarını, Hindistan hükümetinin Ukrayna'daki Hintlileri güvenli bir şekilde geri getirmek için her türlü önlemi almasını talep etmeye çağırıyor.

Rusya, Ukrayna'nın doğu bölgesindeki Donetsk ve Luhansk'ı bağımsız hükümetler olarak tanıdı ve buraya ordusunu göndermeye karar verdi ve bu da emperyalistler arasındaki siyasi, coğrafi ve ekonomik çekişmeyi açıkça ortaya koydu. Rus orduları sadece doğu bölgelerine girmekle kalmadı, Ukrayna'ya her yönden saldırdı ve şu anda da başkent Kiev'e de saldırıyor. Soğuk Savaşın sona ermesinden sonra Avrupa'da ilk kez savaş tehlikesi bir kez daha ortaya çıktı. Bu gelişmeler Avrupa'yı, özellikle de Ukrayna halkını ciddi bir belirsizliğe sürükledi. Dünya genelinde borsalar çöktü. Ukrayna'da 20 binden fazla Hindistanlı ise çaresiz ve endişeli.

Ham petrol fiyatları varil başına 110 dolara kadar yükseldi ve birkaç gün içinde 150 doların üzerine çıkabileceği değerlendiriliyor. Ülkemiz ekonomisi bu krizden etkilenebilir. Benzin ve motorin fiyatlarının yanı sıra ayçiçek yağı, buğday, alüminyum ve metal fiyatları da yükseltilir.

Sovyetler Birliği 1991'de dağıldığında, ABD Rusya'ya verdiği sözü hemen ihlal etti ve NATO'yu genişletmeye başladı. 12 ülkeyle sınırlı olan ittifak 30 ülkeye genişletildi. Varşova ittifakı Polonya'sı, Romanya, Çek Cumhuriyeti ve Macaristan'ı içine aldı. Ayrıca beş yıl sonra Estonya, Letonya ve Litvanya'yı kabul etti. Bunlar Rusya'ya komşu ülkelerdir. Daha sonra 2008 yılında ABD, Gürcistan ve Ukrayna'yı NATO'nun bir parçası yapacağını ilan etti. Ukrayna

NATO'nun bir parçası olursa, ittifak Moskova'dan 500 kilometrelik bir mesafeye ulaşacak. ABD'nin Ukrayna'ya füze konuşturması Rusya için çok tehlikeli olacaktır. Bu, Rusya'nın Karadeniz üzerindeki hegemonyasını etkileyecektir. ABD halen Ukrayna ordularına ve NATO ordularına eğitim ve silah vermeye devam ediyor.

Rusya, bu alanlardaki hegemonyasını sürdürmek amacıyla bazı agresif önlemlere başvurdu. Putin, 2008 yılında Gürcistan'daki iç çatışmalar sırasında orduyu gönderdi ve kontrolü altına aldı. Ukrayna'daki Kırım adasının ayrılıkçılarına askeri destek verdi ve Rusya'nın bir parçası haline getirdi. Rusya, Belarus ve Kafkasya'ya da müdahale etti ve Asya ülkelerindeki etkisini artırıyor.

Ukrayna, Çar döneminde Rusya'nın bir parçası haline getirildi. Ukrayna gönüllü olarak Sovyetler Birliği'ne katıldı. Sovyetler Birliği parçalandığında bağımsız bir ülke oldu. Bununla birlikte, Rus halkı Ukrayna'nın Doğu bölgesinde daha fazla sayıdadır. Bölgelerinin bağımsızlığı talebiyle silahlı isyan gerçekleştirdiler. Ukrayna ordusu onlara baskıcı önlemler aldı. Bu bölgeler Rusya'nın yardımıyla Ukrayna ordularına karşı savaşmaktaydı.

2014'te Ukrayna bu orduları durdurdu. Belarus'un Minsk kentinde iki taraf arasında bir anlaşma yapıldı. Ukrayna Minsk-1 anlaşmasına uymadı ve bu bölgelere bir kez daha saldırdı. İsyancılar Ukrayna ordularını yendi. Daha sonra Fransa ve Almanya araya girerek Rusya, Fransa, Almanya ve Ukrayna arasında Minsk-2 anlaşmasını yapıldı. Bu anlaşmaya göre Donetsk ve Lushensev özerk bölgeler olacak ve kendi kendini yönetme hakkına sahip olacaktı. Ancak Ukrayna, NATO ülkelerinin yardımıyla bu ülkelerin özerkliğini tanımadı. Öte yandan NATO'ya katılma kararı aldı. Ardından şimdiki savaşı başladı.

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasının hemen ardından Fransa, Almanya ve İngiltere Rusya'ya hayati ekonomik yaptırımlar uyguladı. Almanya Kuzey Stream-2 boru

hattını durdurdu. Bu, Rusya'dan Almanya'ya gaz ve petrol akışını durdurdu. Batılı ülkeler, savunma sektöründeki ihtiyaçlar, Putin'e yakın bankalar ve milyarderler için ekonomik yaptırımların uygulandığını, ancak bunların sıradan insanlar üzerinde ağır bir yük olacağını belirtiyor. Böylece, batı ülkeleri Rusya'yı krize sokmayı planlıyor. Rusya ise, Çin'in yardımıyla ekonomik yaptırımların üstesinden gelmeye karar verdi.

Değerli halkımız!

ABD, İngiltere, Fransa, Almanya ve Rus emperyalistleri arasındaki rekabet sonunda savaşa yol açtı ve başta Avrupa ülkeleri olmak üzere dünya halklarını ciddi zorluklara sürüklüyor. İnsanlık iki Dünya Savaşı ve soğuk savaşta barıştan mahrumdu. Milyonlarca halk savaş çılgınlığı yüzünden hayatlarını kaybetti. Mevcut savaş koşulları ve gerginlikler insanlığa ciddi zararlar veriyor. Boyunlarına kadar battıkları ekonomik ve mali krizin üstesinden gelmek için savaşlar yapıyorlar. Ekonomik, siyasi ve coğrafi hegemonya için çekişmeler sonunda savaşa yol açıyor. Tüm dünya halkları, emperyalistlerin insanlığa dayattığı savaşı kınamalıdır.

Rusya, Ukrayna'ya karşı savaşı durdurmalı ve ordularını Ukrayna'nın doğu bölgesinden çekmelidir. Ukrayna hükümeti derhal savaşı durdurmalı ve Minsk-2 anlaşmasını uygulamalıdır. Ukrayna NATO'nun bir parçası haline getirilmemelidir. Bölgenin tamamı silahsızlandırılmalıdır.

Hindistan hükümetinin ABD'nin liderliğinde QUAD* gibi askeri ittifaka üyeliği

vardır. Rusya'dan füze sistemi almak için anlaşmış bulunuyor. Öte yandan, Ukrayna'da ise barış söz ediyor. Bu, savaş komplosunun üstesinden gelinmesine izin veremeyecektir. Tüm halk Hindistan hükümetinin QUAD'dan ayrılmasını talep etmeli. Ukrayna'da savaşın kaçınılmaz olduğu açık olmasına rağmen, Hindistan hükümeti Hint vatandaşlarına koruma sağlamakta başarısız olmuştur. Hindistan hükümeti, bu koşullarda Hint vatandaşlarını destekleyen Büyükelçiliğini geri çekti. Air India'nın (bilet -ÇN) oranlarını üç kat artırdı. Hükümet, halkın kendi imkanlarıyla komşu ülkelere gitmesi gerektiğini ve oradan hava yoluyla nakledileceklerini duyurdu. Bu insanlar için çok zor olacaktır. Savaşın sona alması önlemler yetersizdir. Hindistan hükümetinin ihmalkar tutumunu kınamalıyız.

İşçileri, çiftçileri, öğrencileri, çalışanları, milletleri, dini azınlıkları, barışseverleri ve tüm halkı emperyalistlere karşı seslerini yükseltmeye, Ukrayna'daki savaşı derhal durdurmaya ve halkları, gezegeni ve dünyayı korumaya çağırıyoruz.

**Abhay,
Sözcü,
Merkez Komite,
HKP(MAOİST)
01-03-2022**

* Dörtlü Güvenlik Diyalogu (QSD), üye ülkeler arasındaki görüşmelerle sürdürülen Avustralya, Hindistan, Japonya ve Amerika Birleşik Devletleri arasında stratejik bir güvenlik diyalogudur. (-ÇN)

PUSULA

Emperyalist İşgallere Karşı Yükselt Direniş Bayrağını

Tarihi tecrübelerimizle biliyoruz ki, dünyada yaşanan ekonomik ve siyasi krizler ne kadar büyük ve yıkıcı olursa olsun kapitalist emperyalist sistem kendiliğinden yok olmaz. Sadece, bu sömürücü ve yıkıcı sisteme karşı mücadele etmek için nesnel koşullar olgunlaşır. Diğer bir anlatımla insanlığın geleceğini krizler değil, krizlerin açığa çıkardığı imkanları kullanma becerisini gösteren örgütlü yığınlar belirler.

20. yüzyılın son çeyreğinde 21. yüzyılda küreselleşmenin sağlayacağı “Barış, Özgürlük, Refah” toplumundan söz edenler, şimdi yoksulluğun yol açtığı yıkımdan, Rusya’nın Ukrayna’yı işgaliyle birlikte yeni bir dünya savaşının tehlikesinden söz etmeye başladılar. Hiç kuşkusuz sonuçlardan hareketle de olsa burjuvazinin çöplüğünden beslenen kalemşörlerin bu gerçeğe işaret etmeleri az da olsa bir olumluluktur. Ama bu söylemlerin içi tuzaklarla doludur. Bu söylemlerde kapitalist-emperyalist sistemi sorgulamak yoktur. Bu söylemlerde emperyalist müdahalelerin, bölgesel çatışmaların nedenlerini irdelemek yoktur. Sadece tek tek “kötü”lerin icraatları vardır.

Oysa tüm diktatörleri yaratan, bizzat sömürücü egemen sınıflardır. Yani sorun sistemdir. Bugün de yaratılan haksız savaşlardan kazanan yine silah tekelleridir. Emperyalist tekeller içine girdikleri ekonomik krizi atlatmak için silah üretiyorlar. Satmak için de politikalarını devreye koyuyorlar. Silah üretimine yapılan yatırım yalnız haksız savaşları tetiklemiyor, dünya hakları için yoksulluk ve sefalet de üretiyor. Rus emperyalistlerin Ukrayna’yı işgaliyle birlikte yine milyonlar göç yollarına düştü. Aynı tabloyu son on yıllar içinde Afganistan, Irak, Suriye vb. birçok alanda gördük-görmeye devam ediyoruz. Emperyalist-kapitalist sistem var oldukça tüm bunlar yaşanacaktır. Çünkü haksız savaşların, sömürü ve zulmün yol açtığı tüm yıkımların ortadan kalkması ancak emperyalizm ve dünya gericiliğinin yok olmasıyla mümkün olabilir. Dolayısıyla işgallere, yoksulluğa itirazı olan herkesin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin öznesi olması gerekir. Emperyalistler ve suç ortaklarıyla hesaplaşmadan yerküremizde ne yoksulluk biter ne de demokrasi ve özgürlükler gelir.

Sözgelimi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda gerçek manada demokrasi ve özgürlük isteyen herkesin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede net bir duruş sergilemesi gerekiyor. Bu da yetmez. Geniş emekçi yığınları seferber etmek için propaganda-ajitasyon faaliyetlerinde aktif bir rol olması gerekir. Unutmamalıyız ki, emperyalizme, faşizme karşı mücadele sınıf bilinciyle, örgüt bilinciyle daha da anlam kazanır. O zaman bu yönlü tüm zayıflıklarımızı gidermek için bilinçli, disiplinli ve planlı bir çalışma içine girmeliyiz.

Keza emperyalizmin saldırganlık siyaseti halkları köleleştirmeyi, birbirine düşman ederek bölmeyi de hedeflemektedir. Bu nedenle dünya halklarının birliği, birleşik mücadele gücü zayıfladıkça kazanan halklar değil, emperyalistler ve dünya gericileri oluyor.

Burjuva egemenlik sistemine karşı başta işçi sınıfı olmak üzere ezilenlerin farklı kesimlerinden giderek yükselen öfke ve tepki nasıl örgütlenecektir? Hiç kuşkusuz kendiliğinden gelişen hareketler sınıf mücadelesi açısından oldukça olumlu işaretler taşır. Bu olumluluğu örgütlü bir güce dönüştürmek proleter öznelerin kitlelerle kuracağı ilişkiye, kitlelerin somut talepleri doğrultusunda atacakları adımlara bağlıdır. Bu yönlü atılacak her adım, yeni kuvvetlerin ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak proleter güçlere daha da yakınlaşmasına vesile olacaktır.

Propaganda-ajitasyon faaliyetlerimizi somut talepler üzerine oturtmalıyız. Faşizm ekonomik krizin ağır faturasını işçi ve emekçilere yüklemektedir. Artık emekçi yığınların önemli bir bölümü pratik tecrübeleriyle bu gerçeği görüyor ve iktidara karşı tepkilerini şu veya bu şekilde dile getiriyor. Örneğin “Zamlar geri alınsın” talebi geniş yığınların talebidir ve bu talebe kayıtsız kalınmaz. Keza işçi direnişlerine karşı estirilen devlet terörüne karşı direniş mevzilerini güçlendirmek, “atılan işçilerin” geri alınması, “ücret taleplerinin” karşılanması propagandalarını yoğunlaştırmak da güncel bir görevdir. Tüm bu görevlerimizi yerine getirirken yaşanan saldırıların sistemle olan bağına doğru bir tarzda kurmak, bu yönlü propagandalara ağırlık vermek de öncelikli görevlerimiz arasında olmalıdır.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Ahmet Muharrem Çiçek (Apo):

Elazığ Karakoçan doğumlu Ahmet Muharrem Çiçek, üniversite okumaya geldiği İstanbul’da devrimcileşti. Süreç içinde militanlaşan Çiçek, devrimci yaşamını proletarya partisi saflarında sürdürmeye devam etti. 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul Şehremini’de polislerle girdiği silahlı çatışmada ölümsüzleşti.

Hasan Gazioğlu: Kasım 1980’de Necdet Oynargül’ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Hasan Gazioğlu, İstanbul Bakırköy Emniyeti’nde işkencede katledildi.

Mustafa Akdal: 19 Mart 1982’de Almanya’da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda hayatını kaybetti.

Hıdır Yıldız: Dersim Hozatlı olan Hıdır Yıldız, 1968 yılında doğdu. 14 yaşında tanıştığı gerilla mücadelesine 17 yaşında katıldı. 17 Mart 1985’te Hıdır Yıldız’ın da aralarında olduğu birlik, bir görev için gittiği Hozat’a bağlı Mıstıkan köyünde pusuya düştü. Yaralı olarak ele geçen Yıldız maruz kaldığı işkencelere karşın tek bir kelime vermedi. İşkenceciler onu kurşuna dizerek katletti.

Emin Uğurlu: Proletarya partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982’de Almanya’da geçirdiği bir trafik kazası sonucu

hayatını kaybetti.

Veysel Yıldız: Bir bankada müstahdem olarak çalışan Veysel Yıldız, 12 Eylül AFC koşullarında dahi proletarya partisi ile bağlarını koparmamıştı. 28 Mart 1982 tarihinde Malatya’da gözaltına alındı. Yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermeyerek 31 Mart 1982’de katledildi.

Niyazi Gündoğdu: 1956 yılında Sivas’ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul’da proletarya partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der’den gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alındı. Askerlik bitiminde memleketine döndü. Burada 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi.

Lorenzo Orsetti (Tekoşer Piling): Tekoşer Piling, işçi bir ailenin çocuğu olarak İtalya’nın Floransa kentinde doğdu. Yaşamı hizmet sektöründe işçi olarak geçti. Eylül 2017’de Rojava’daki anti-faşist direniş saflarına katıldı. Anarşist bir savaşçı olarak halk ordusu saflarına katıldı. 18 Mart 2019 günü Baxoz’da IŞİD çetelerine karşı savaşta ölümsüzleşti.

100 Yıl Sonra Uyanış

Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi-2-

Komutan Nubar Ozanyan yoldaş Filistin, Hayastan, Kürdistan topraklarında hep hakikati aradı. Özgürlüğü düşündü, herkesten fazla istedi ve en önde savaş verdi. Ne mala-mülke ne üne ne de kariyere minnet etti. Kapitalist dünyanın, burjuva-feodal sistemin bütün ilişkilerine karşı bilinci, elleri ve cesaretiyle durdu. Ne Rojava'nın savunulması ve korunmasından vazgeçti ne Ermeni halkını aramaktan ne de kaybolmuş Ermenilerin dertlerini dinlemekten. Serekaniye'ye ilk adım attığında bir yandan Türk işgalcilerine ve DAİŞ faşistlerine karşı savaşımı örgütledi. Sayısız enternasyonalist savaşçı, sayısız devrimci eğitti. Savaşa hazırladı. Yerinde durmaz genç bir militan gibi günün önemli bir bölümünü patlayıcı hazırlamakla, silah bakımıyla geçirdi. Yanında mutlaka bir savaşçı bulunurdu. Ona sessizce patlayıcıların sırlarını kural ve yasalarını anlatırdı.

Serekaniye Surp Agop Ermeni Kilisesi'nde ilk kez bir Ermeni'yle karşılaşınca arayışının ilk hedefine varmıştı. Serekaniye'de kalan son birkaç Ermeni aileye ulaşma imkanı buldu. Aslında Ermeniler daha çoktu. Müslümanlaşmış Ermenilerin sayısının çok daha fazla olduğunu çok geçmeden görüp anlayacaktı. Karşılaştığı her Ermeni gence silah söküp takmayı, ateş etmeyi öğreterek, onlarla ciddi bir devrimci bağ kurmaya başladı. Dokunup örgütlemeye çalıştığı insan sayısı giderek arttı.

Düşünsel gelişim çizgisi

Nubar Ozanyan yoldaşa Müslümanlaşmış Ermenilerin sorunlarına eğilme ve örgütlenme fikri nasıl oluştu? Nubar Ozanyan, Ermenistan'da bulunduğu süreçte Karabağ komutanı Leonid Azgaltyan'ın bu yönlü fikirleri olduğunu öğrenmişti. Leonid Azgaltyan'ın hayalinde Hemşinli Müslümanlaşmış Ermenileri örgütlemek vardır. Hemşinli Ermenileri örgütlenme ve Türk devletine karşı savaşırma fikri vardı. Leonid Azgaltyan için ulus kimliği ön plandaydı. Dinsel kimlik belirleyici olamazdı. Dolayısıyla Müslümanlaşmış Ermenilere bakış açısı "tekçi" ulus-devletçi değildi.

Bilinir ki, Ermenistan devletinin ve kilisenin bu konudaki fikri tekçidir.

Keza Hrant Dink'in ölümünden sonra Müslümanlaşmış gizli Ermenilerde büyük bir uyanış ve ayağa kalkış başladı. Binler-

ce gizli Ermeni, kimliğini gizlemenin ağır yükünden kurtulmak isteyerek sokaklara döküldü. **"Hepimiz Ermeni'yiz", "Em hemu Ermenin"** sloganı salt bir Hrant Dink'i sahiplenmeyle sınırlı bir tepki değildi. Aynı zamanda gizli kimliklerin açığa çıkması ve açıkça deklare etme olanağının ortaya çıkmasıydı. Bu gerçeklik herkesin dikkatini ve ilgisini çeken bir gelişmeydi. Dolayısıyla Nubar Ozanyan yoldaş da bu dipten gelen toplumsal dalgayı doğru gördü ve okudu.

Diyarbakır'a gidip Müslümanlaşmış Ermenilerle bağ kurdu. Onlarla tanıştı. Keza Ermenistan'da bir halk oyunları grubunun Dersim Festivali'ne katılması için çalıştı. Ermenistan'da yurtdışı Ermenilerin kendi topraklarına dönmeleri için kurulan "Ari Dun" (Haydi Eve) kurumuyla görüşüp Kürdistan ve Türkiye'deki gizli Ermenilerin nasıl örgütlenmesi ve Ermenistan'la bağ kurması gerektiği yönünde bilgi alışverişinde bulundu ve tartışmalar yürüttü. Türkiye'de, Kürdistan'da Müslümanlaşmış Ermenilerin topraklarıyla bağ kurup dil öğrenmeleri, kültürlerine sahip çıkmaları için ön açıcı çalışmalar yürüttü.

Ozanyan'da Müslümanlaşmış Ermenileri örgütlenme fikri çok güçlüydü. Hayastan'da, Filistin'de, T. Kürdistanı'nda, Rojava'da mücadele ettiği her alanda kendi

köklerine dokunmak için düşündü, çalıştı ve emek verdi.

Rojava'da Müslümanlaşmış Ermeniler başta olmak üzere Hristiyan Ermenilerin örgütlenip bilinçlendirilmesi tarihsel olduğu kadar toplumsal sınıfsal temelleri olan bir meseledir. Soykırıma uğramış Ermeniler dillerini öğrenip kimliklerine sahip çıktıklarında yaşadıkları tarihsel soykırımın nedenlerini kimler tarafından, niçin gerçekleştirdiklerini öğreneceklerdir. Ve bu bilinç doğrultusunda örgütlenme ihtiyacını hissedeceklerdir.

Soykırımı gerçekleştiren devlet aklını, şovenist-faşist fikirlerin yaratıcılarını tanıyıp ne yapmaları gerektiği konusunda fikir geliştireceklerdir. İttihatçı-Kemalist ulus devlet aklını soykırımı gerçekleştiren nedenlerini ve günümüze dek sürüp devam eden katliamların nedenlerini ve uygulayıcılarını daha iyi tanıyacaklardır. Dolayısıyla uzaktan bir bakışla soruna vakıf olmayan yabancı bir gözle bakıldığında yapılan ve yürütülen çalışmalar kolay anlaşılabilir doğru değerlendirilmez. Hatta gerçeklikten oldukça uzak yorum ve değerlendirme yapanlar da çıkabilir. Ancak gerçek, gerçek kalmaya devam edecek; gerçekler devrimci olmaya devam edecektir.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu büyüyor

Başlangıçta birkaç savaşçıyla başlanan çalışma giderek sayıları artan bir ivme kazandı. İlk olmanın yarattığı acemilikler süreci yaşandı. Savaşçı alımında kendisini Ermeni diye tanıtan bir grup Arap savaşçı, tabura girmeyi başardı. Arapça bilmemenin dezavantajı iletişim kurmada tanıyıp anlamada ciddi eksiklik ve yetersizlik olarak yaşandı. Birbirine akraba ve aşiret düzeyinde yakın olan insanlar birbirlerine haber vererek Tabura katılıyorlardı.

Hem Rojava gerçekliğini hem QSD bünyesinde tabur örgütlenmenin verdiği acemilik sürecinde kimi yanlışlar da yapıldı. Her yanlışlık ve acemiliği birer tecrübeye çevirmeye çalıştık ve unutmamamız gereken dersler aldık.

Gerek insan seçimi ve kabulünde gerek verilecek dil-tarih eğitimler konusunda başlangıçta belli tecrübesizlikler yaşanarak ilerlendi. Taburun askeri düzeni ve disiplini yaratmada izin ve ceza sistemini oluşturmada sıkıntılar yaşanarak ileri doğru yürünmeye çalışıldı.

Gerek savaşçılara ve halka gerekse değerlere ve araçlara yaklaşımda doğru bir bakış açısına sahip olmak büyük birer yarar sağladı. Özellikle Kaypakaya yol-

daşın ulusların tam hak eşitliği, ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı (özgürce ayrılma hakkı), tam özgürlük konularında devrimci görüşleri bizlere yol gösterdi. Rojava’da yaşayan halklara, inanç ve cinsiyetlere, değerlere devrimci bakış açısına sahip olmak benzerlerimizden daha büyük bir farklılık getirdi.

BAAS Rejiminin Ermeniler üzerindeki etkisi

Hem askerileşmek hem de kendi gerçek kimliğini tanımak anadilini ve tarihini öğrenmekle birlikte beraber yürüyen bir perspektifle adımlar atıldı. Yaşamsal zorluklar ve sorunlarla karşılaşıldı. En temel yaşamsal araç ve olanaklardan uzak ve yoksun olan Araplaşmış ve Müslümanlaşmış Ermeniler, askeri ve örgütlü yaşamda oldukça zorlandılar. Baas rejimi ve kültürü, Araplaşmış ve Kürtleşmiş Ermeniler üzerinde oldukça etkilidir. Yıllarca Arapça konuşan-düşünen ve yaşayan Ermenilerin özlerine dönmesi oldukça sancılı ve ciddi zorluklarla doluydu.

Önce Ermenice dilini öğrenmede yaşanan ciddi zorluklar devamında yaşam kültürünün yarattığı zihin ve duygularda yarattığı tahribat ve yıkım kısa bir sürede ve birkaç eğitimde atılacak bir durum değildir. Eskinin ve köhnemişin hakimiyeti ve baskınlığı karşısında devrimci irade ve kararlılık elbette zorlanmalar yaşayacak, engellerle karşılaşacaktır. Ancak ciddi bir kararlılık ve yol ve yöntemde zenginlikler yaratarak yeni başarıların yolunu açacaktır.

Ermeni Sosyal Meclisi ve Nubar Ozanyan Taburu

Şehit Nubar Ozanyan Taburu ve Ermeni Sosyal Meclisi, soykırımın nedenleri ve sonuçlarıyla uğraşan kurumlar ve güçlerdir. Çok önemli, tarihsel bir adım atılmaktadır. Soykırım çocukları kendi dillerini ve kültürlerini öğrenerek “Biz vardık, var olacağız ve çoğalarak var olmaya devam edeceğiz” diye haykırıyorlar. Anka kuşu misali kendi külleri içinden yeniden kendilerini yaratıyorlar.

Bu mücadele çok ciddi zorluklarla dolu olsa da ve her gün TC ordusunun ve maşası olan çetelerin işgal ve yok etme saldırı tehdidi altında olursa da soykırıma uğratılmış halkın çocukları geri getirilecektir. Belki hepsi olmasa da bir tohum atılarak filizlenecek olan değerler mutlaka yatağını bulacaktır.

Ermeni Sosyal Meclisi

İlk adım her mücadele sürecinde olduğu gibi zorluklar ve engellerle dolu geçti. Toplumu yeterince tanımamak yapılacak işlere, yürütülecek çalışmalara karşı duyulan yabancılaşma, Arapça ve Kürtçe dilini yeterince anlamama ve yönetmede yaşanan acemilikler her özgürlük adımının yaşanan doğal kuralıdır.

“*Meclis nasıl oluşturulur, amaç ve çalışmaları nasıl yürütülür? Hangi kuruma bağlı çalışmalar yürütülür?*” gibi bir dizi zorluklarla başladı. Bu çalışmada insan seçiminde -iyice tanımamadan kaynaklı- yapılan yanlışlıklar bir dizi probleme yol açtı.

Şehit Nubar Ozanyan Taburu’yla Ermeni Sosyal Meclis arasına konulmak istenen duvarlarla, tümünden ilişkisizlik gibi anlayışlarla mücadele yürütüldü. Ulus-devletlerin, egemen sınıfların “böl-parçala-yönet-denetle-boz-çürüt” politikası toplum ve yarı-aydın geçinen insanlar üzerinde oldukça etkilidir. Sivil toplumcu anlayışlar sözde görünüşte doğru diye savunulan “*herkes sadece kendi işini yapsın. Herkes kendi çalışmasından sorumlu olsun. Kimse kimseye bağlı ve ilişkili olmasın. Kimse kimsenin işine karışmasın*” türünden sözler aslında ulus-devletlerin, egemen sınıfların bakış açısına uygun bir politikadır.

Ermeni Sosyal Meclisi’nin çalışma ve etkinlikleri

Meclis’te Ermenistan tarihi ve soykırım tarihi dersleri, Ermeni kadın özgürlük mücadele dersleri veriliyor. Keza haftanın belli günlerinde ideolojik-siyasal dersler veriliyor. Ders veren öğretmenlerin bir kısmı sabit kalırken öğrenci durumundaki arkadaşlar da belli konularda dersler veriyor. Hem öğretmen hem öğrenci anlayışına uygun bir perspektifle hareket ediliyor.

Rojava’da şehit cenazelerine katılma, TC ordusunun ve çetelerin saldırılarına karşı düzenlenen miting ve yürüyüşlere katılım göstererek Rojava’daki Kürt, Arap halklarıyla birlikte saldırı ve tehditlere karşı koyma, dayanışma içinde bulunma görevleri yerine getiriyor.

Kültürel etkinlikler yapma, sinevizyon gösterimi, folklor grubu oluşturma, eğitme gibi bir dizi kültürel etkinlikler yapılmaktadır. Bugün Mecliste her gün, her sabah bütün üyelerine Ermenice dil dersi verilirken içlerinden bir grup arkadaş seçilerek daha yoğunlaştırılmış dil eğitimi veriliyor.

Okula giden çocuklara hafta sonları Ermenice dil dersi veriliyor. Belli günlerde aile ziyaretleri yapılarak etkinliklere katılma çağrısı yapılmaktadır. Şimdiye kadar yüzlerce aile ziyareti yapılarak Müslümanlaşmış Ermenilerin sayımı yapılmaya çalışılmaktadır. Sadece Heseke ve çevresinde on binlerle ifade edilen Müslümanlaşmış Ermeni gerçekliğiyle karşılaşıldı.

Heseke dışında Deyr-Zor ve Qamışlo’da meclisler açıldı. Çalışmalar yürütülüyor. En az birkaç bölgede daha açılım yapacak potansiyel vardır. Özellikle Rojava-Bakur sınırında biriken, yaşayan sayısız Müslümanlığı kabul etmiş Ermeni’yle karşılaşmaktadır.

Elbette bu kadar gücü örgütlemek için yetenekli, fedakar ve çalışkan kadrolara ihtiyaç vardır. Bu kadroların yetişmesi ve gelişmesi kolay olmuyor. Hem toplumdan hem insanlardan kaynaklı engeller ve zorluklar vardır. Bunları aşmak için amaçlı güçlü ve net bir programa ve devrimci bir yönelime ihtiyaç vardır. Kararlılık ve yaratıcılık olmadığında tekrara düşme kaçınılmazdır.

Ermeni Sosyal Meclisi’nin Rojava topraklarında dalgalanan bir bayrağı vardır. Ve bu herkes tarafından görülme, tanınmaya başlandı bile.

Ermeni Sosyal Meclis Üyeleriyle Röportaj

- Meclisinizin amacı nedir?

Lusin Adımyan: En başta parçalanmış Ermenileri biraraya getirmektir. Kültür ve dilini Ermeni halkı içinde etkin kılmak; dil ve tarihini Ermeni halkına öğretmektir. Sessiz halkımızın sesi olmaktır. Eğer halkımız biraraya gelirse sesimiz duyulacak ve tanınacaktır.

- Meclis içinde hangi çalışmalarda yer alıyorsunuz? Göreviniz nedir?

- Dar komitede yer alıyorum. Ermenice dersi veriyorum. Gençlik ve kadın komitelerinde yer alıyorum. İdeolojik dersler de veriyorum. Meclis bayrağı altında yürüyüş ve mitinglere katılıyoruz. Demokratik Özerk Yönetim’e bağlı gençlik örgütlenmesiyle bağlarımız ve ortak çalışmalarımız vardır.

- Söylemek istediğiniz bir şey, bir mesajınız var mı?

- Meclisin amacı tek olmalıdır. Birlik olmaktır. Dünyanın her yerindeki Ermeniler sesimizi duymalı ve bizimle birlikte olmalıdır.

- Meclisin amacını bir de sizden dinleyebilir miyiz? Çalışmalarınız nelerdir?

Melkon Melkonyan: Amacımız sadece Meclis ve Tabur içindeki Ermenilerin birliği değildir. Bütün Ermenilerin birliği ve onların özgürlüğüdür. Önce sadece Taşnak örgütü vardı. Toplum ve kilise üzerinde onların etkisi vardı. Sadece onların sesi vardı. Şimdi Meclisimizin varlığıyla daha ileride bir sesimiz var. Tabura katılmadan önce bilgim çok azdı. Sonra amacının ne olduğunu öğrendim. Şimdi Meclisin de amacının ne olduğunu öğrendim.

Meclisin ve Taburun benden her isteğine yanıt verecek durumdayım. Bana verilecek her görevi yapmaya hazırım.

- Meclisteki göreviniz nedir?

- Gençlik komitesindeyim. Diğer yandan bana verilen her görevi yapıyorum.

- İletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

- Bütün Ermeni halkının amacının özgürlük olmasını istiyorum. Bütün Ermenilerin kendi anavatanlarında toplanıp özgürce yaşamasını istiyorum.

- Meclisi kurma amacınız nedir?

Batıl Kevorkyan (Meclis Üyesi): Tarihimize sahip çıkmaktır. 1915’te kesintiye uğrayan tarihimizin yeniden devamını talep ediyoruz. Tarihimizi yeniden baharlaştırmak istiyoruz. Din değiştirmiş Ermeni halkını yeniden kazanmak istiyoruz.

En büyük amacımız zalimlere karşı durmak ve topraklarımızı savunmaktır. Halkımızı savunan, koruyan dağı olmak istiyoruz. Kültür ve dilimize yeniden sahip çıkmak istiyoruz. Sadece 100 yıl önceki komplo ve imhaya karşı durmuyoruz. Tarih boyunca bütün kırım ve kötülöklere karşı duruyoruz.

Meclisimiz genç kadın ve erkeklerimizi tarihsel gerçeklikle karşılaştırmayı, tanıştırmayı ve düşmana yanıt olmalarını sağlamayı amaçlamaktadır. Kendimizi kaybolmuş halkımıza kabul ettirmektedir.

- Ermeni halkına mesajınız var mı?

- Çağrımız özellikle Ermeni halkına. Ve bizimle olan halklardır. Düşman bizi artık kandıramaz. Türk devletinin en büyük silahı soykırımdır. Buna herkes karşı durmalıdır. Sadece katledilen Ermeni halkı olmadı. Ezidi, Arap, Kürt katliamları oldu. Bunlara da karşıyız. Çağrımız uyanıştır. Gerçeklerle uğraşınlar, herkes bilsin ki örgütlenme sadece Kürtler için değildir. Bütün halklardır. Örgütlenmeler ve örgütlenmelerini güçlendirsinler.

(Bitti)

Zelenski ile Putin Arasında İkinci Bir Seçenek!

Kuşkusuz ne Ukrayna ne de Rusya bugünkü durumda halk demokrasileri veya sosyalizm ile yönetiliyor. Bu, bu iki ülkede de iktidarda bir avuç asalağın bulunduğu; ırkı, dili ve dini ne olursa olsun milyonlarca emekçiyi sömürerek emeğini gasp ettiği anlamına gelir.

Rus emperyalizminin Ukrayna'ya yönelik başlattığı işgal iki haftayı geride bırakmış durumda. Rusya'nın işgali 3 milyona yakın Ukraynalının çeşitli ülkelerde mülteci durumuna düşmesine; çocuk, genç yaşlı binlercesinin yaşamını yitirmesine, ülkenin yerle bir edilmesine neden olmuş durumda. Rusya'dan, ABD-AB/NATO'dan yapılan açıklamalar bu yıkımın önümüzdeki günlerde daha da büyüyeceğine ve ezilen Ukrayna halkının, savaşın acılarını daha uzun süre çekeceğine işaret ediyor.

ABD/AB ve bilumum emperyalistler için işgal, yürüttükleri hegemonya mücadelesinde yeni bir döneme girildiğine işaret ediyor. Onlar hasımlarının hamlelerine karşılık vermek adına büyük bir çaba ve telaş içinde. Gerek Rusya ile birlikte hareket etsin gerekse de rakip kampta bulunsun, istisnasız tüm emperyalist kapitalist güçler ve onların işbirlikçi-uşakları, açığa çıkan bu yeni durumu başta askeri alanda olmak üzere pek çok başlıkta, emek ve halk düşmanı politikaları yaşama geçirmek için bir manivela olarak kullanmanın peşinde. Elbette bunu yapabilmek için en başta kendi ülkelerindeki ezilenleri halkları ikna/manipüle etmek zorundalar.

ABD-AB ve onlarla birlikte hareket eden emperyalistler, Ukrayna'nın yeni kahramanı Zelenski'nin direnişine sahip çıkarak Rusya'nın işgaline karşı çıkıyor görünüyorlar; insan hakları ve demokrasiden, özgürlük, adalet ve eşitlikten söz ediyorlar. Rusya ise Neo-Nazilerin üssü haline geldiği gerekçesine sığınarak, Kafkaslar ve Doğu Avrupa halklarının Hitler faşizmi karşısındaki büyük kurtuluş mücadelesini istismar ederek işgali meşrulaştırmaya çalışıyor. Her iki kesimin ortaklaştığı noktaların başında Sovyetler Birliği ve onun kurucu önderi, Lenin'in olduğunu söylemek gerekir. Diğer yandan her iki kampta ikiyüzlü bir şekilde timsah gözyaşlarıyla dünya halklarını aldatmak adına sosyal şovenizmi ve milliyetçiliği körükliyor. Dünya halklarına, Rus düşmanlığıyla yoğrulmuş bir işgal karşıtlığı veya Neo-Nazilerin Ukrayna'daki gerçekliğinden hareketle işgal yanlısı Rus milliyetçiliği arasında bir tercih sunuyor. Elbette başka bir seçenek var; Ezilen halkların birliği ve mücadelesi!

Olaylara, kişiler üzerinden bakmak veya birbiriyle zıt pek çok olguyu bir sepete koyarak değerlendirmek gelişmelere sınıfsal bir pencereden bakma konusundaki sorunlu duruma işaret eder. Elbette bilinçli bir tercih söz konusu değilse. Zelenski veya Putin'e yönelik değerlendirmelerde sıklıkla bu anti-Marksist bakış açısı karşımıza çıkıyor. Ukrayna'dan söz edildiğinde karşımızda sınıfsız, imtiyazsız, birleşik bir ülke varmışçasına konuşmak keza Putin mevzu bahis olduğunda onun tasarruflarının tüm Rusya halklarını temsilen vuku bulduğuna yönelik analiz ve yorumların kaynağı da bu!

Kuşkusuz ne Ukrayna ne de Rusya bugünkü durumda halk demokrasileri veya sosyalizm ile yönetiliyor. Bu, bu iki ülkede de iktidarda bir avuç asalağın bulunduğu; ırkı, dili ve dini ne olursa olsun milyonlarca emekçiyi sömürerek emeğini gasp ettiği anlamına gelir. Diğer yandan bugün Zelenski ve Putin olarak karşımıza çıkan liderlerin hâkim sınıfların birer temsilcisi olarak konuştuğu da.

Rus işgaline direnen bir Neo-Nazi sevicisi

Sözgelimi, bugün Rus işgaline karşı duruşu ve mücadelesiyle, demokrasi ve özgürlük timsali olarak şişirilen Zelenski açık bir sosyalizm düşmanıdır. Zelenski, Rus işgaline yönelik yaptığı konuşmalarda bunu sık sık ifade etmektedir. Rus işgaline karşı mücadele ederek Ukrayna ulusu adı-

na doğru bir tutum alırken bu yaklaşımının sosyalist bir ideolojiden beslenmediği ise açıktır.

Bilindiği üzere Ukrayna'da yönetim 2014'te bir darbe ile Batılı emperyalistlerle kol kola giren faşistlerin eline geçti. Ukrayna'nın faşist hükümeti, Neo-Nazi örgütleri, devrimci, sosyalist güçlere, Sovyet geleneğinin izlerini taşıyan işçi sınıfına ve Rus azınlığa karşı bir sopa gibi kullanırken ülkeyi Batılı tekellere ve silah şirketlerine ardına kadar açtı. Ukrayna devletinin bu yeni yönetimi, Minsk Anlaşması'nı ihlal ederek Rusya sınırına 120 bin asker gönderdi ve Ukrayna'da 10 NATO üssünün kurulmasına izin verdi.

Aynı yönetim, 2014'te Odessa'da 1 Mayıs kutlamasına saldırdı ve 48 kişinin ölümüne neden oldu. Akabinde solun ve Rus azınlığın kendini en güçlü hissettiği yerde Donetsk ve Luhansk'ta halkın kendi kaderini tayin hakkını yaşama geçirerek ilan ettiği bağımsızlığa azgınca saldırdı. Ukrayna Komünist Partisi ve sosyalist semboller yasaklandı. 2. Paylaşım Savaşı yıllarında Nazi Almanyası'yla işbirliği içinde soykırım yapan Ukrayna milliyetçilerini onurlandıran yasalar çıkarıldı, yine 2. Paylaşım savaşı sırasında Nazilerle işbirliği yapan Stepan Bandera ve benzerlerinin heykelleri dikildi. Ukrayna'nın Donbass'a yönelik 8 yıllık saldırganlığı sırasında 14 bini aşkın insan hayatını kaybetti. Poroşenko (eski Cumhurbaşkanı) Donbasslıları emeklilik sisteminden çıkardı, daha yumuşak bir imajla iktidara

gelen Zelenski ise Donbasslılar için "onlar insan değil" (Şubat 2022) diyecekti.

Ukrayna'da 2014'ten bu yana Neo-Nazilerin artan şekilde daha fazla söz sahibi olduğu bu etkinin Zelenski döneminde de devam ettiği, Rus işgaliyle de zirveye doğru ilerlediği açık.

Emperyalist savaşı devrimci iç savaşa çevirmek

Örnekleri çoğaltmak mümkün; ne var ki en başta belirttiğimiz perspektiften hareketle tüm bunların ancak Ukrayna egemen sınıflarının sınıfsal karakterine işaret ettiği de bir gerçek! Onlar, Ukrayna ezilen emekçi kitlelerinin düşmanıdır ve bu Ukrayna devrimci-demokratik güçlerinin ve ezilen Ukrayna halkının çözmesi gereken bir çelişkidir!

Öte yandan Kafkaslar ve Doğu Avrupa'da, Balkanlar ve Ortadoğu'da hegemonik emperyal bir güç olarak Rus emperyalizminin, özerk bölgelerin özgürce ayrılma hakkını umursamayacağı da bir gerçek! Nitekim Donetsk ve Luhansk'ta ilan edilen halk cumhuriyetlerinin siyasi programının bölgenin ilerici güçlerinin belirgin izini taşıması, sadece Ukrayna'yı değil Rusya'yı da rahatsız etti. Rusya, Donbass halkına, siyasi geleceğini Ukrayna'nın belirleyeceği bir referanduma bağlayan Minsk Anlaşması'nı zorla kabul ettirdi. Donbass, bir yandan topraklarının yarıdan fazlasını kaybetti diğer yandan da katledilen devrimci önder isimlerin yerine Rusya'nın etkisindeki kişiler getirildi.

Bir kez daha ifade etmek gerekir ki; her ülkenin devrimci komünistleri, emperyalistler arasında bir savaş söz konusu olduğunda, kendi hükümetinin yenilmesi için mücadele etme ve savaşı devrimci iç savaşa çevirme, halkların birliği ve mücadelesini savunma görevi ile karşı karşıyadır.

İşgal altındaki ülkenin komünistlerinin anayurt savunması adı altında; saldıran ülke komünistlerinin ise gericiliği alt etme adına kendi hükümetlerine sahip çıkması, sosyal şovenizmin gelişmesine ve halklar arasında düşmanlık geliştiren milliyetçiliğin gelişmesine hizmet eder!

Savaşı ortadan kaldırmak için sınıf savaşını büyütmek devrimci komünistlerin sorumluluğudur!

Zeytine Ölüm Fermanı!

AKP-MHP iktidarının tarımsal alanlara yönelik “kamusal yarar” adı altında yürürlüğe soktuğu yeni bir düzenleme ile karşı karşıyayız. AKP, hükümet olduğu günden bu yana fiili olarak gerçekleştirdiği ve bunun yasal hukuki alt yapısını da Meclis’ten geçirmek için çaba sarf ettiği bir konuda daha hedefine ulaşmış oldu.

Son olarak Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından hazırlanan ve 1 Mart 2022 tarihli Resmi Gazete’de yayınlanan “Maden Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik” ile maden sahalarına denk gelen zeytinlik alanlarında madencilik faaliyetinin yapılabilmesi için taşınması veya zeytin ağaçlarının kesilmesi artık yasal. Madencilik faaliyeti tamamlandıktan sonra alanın rehabilite edilmesi adı altında zeytin sahaları maden şirketlerinin rantına açılmış oldu. Aslında uzunca bir süredir zaten maden şirketleri eliyle yaşama geçirilen talana yasal bir kılıf oluşturulduğunu ve bu alanlara ve doğanın talanına ilişkin işlenen suçun kamusal yarar adı altında amlandığını ifade etmeliyiz.

Zeytinciliğin sonu!

Türkiye’de yasal olarak 1939 yılında kabul edilen, 26/1/1939 tarih ve 3573 sayılı “Zeytinciliğin Islahı ve Yabancılarının Aşılattırılması Hakkında Kanun”u, “Zeytincilik Yasası” olarak bilinen bir yasa söz konusu. Bu yasanın 20. maddesinde “zeytinlik alanlar ve bu alana 3 kilometre mesafede zeytinyağı fabrikası hariç tesis yapılamaz” hükmü bulunuyor. Madencilik Yönetmeliği’nin 115’inci maddesine bir fıkra eklenecek bu yasa değiştirilmiş durumda. Burada

AKP-MHP’nin yasal açıdan da hukuksuz bir işlem yaptığını ifade etmeliyiz. Şöyle ki, iktidar, bir yönetmelikle mevcut yasaya bir fıkra ekleyerek yasayı tümünden değiştirmiş oluyor ki bu mevcut yasalara da aykırı bir durum.

Değişiklik ne getiriyor?

Yönetmeliğe eklenen fıkra şöyle deniliyor: “Ülkenin elektrik ihtiyacını karşılamak üzere yürütülen madencilik faaliyetlerinin tapuda zeytinlik olarak kayıtlı olan alanlarda yürütülmesinin mümkün olmaması durumunda madencilik faaliyeti yürütecek kişinin faaliyetlerin bitiminde sahayı rehabilite ederek eski hale getireceğini taahhüt etmesi şartıyla Genel Müdürlük tarafından belirlenen çalışma takvimi içerisinde zeytin sahasının madencilik faaliyeti yürütülecek kısmının taşınmasına, sahada madencilik faaliyetleri yürütülmesine ve bu faaliyetlere ilişkin geçici tesisler inşa edilmesine kamu yararı dikkate alınarak Bakanlıkça izin verilebilir.”

Burayı biraz açarsak, sözelimi Manisa Soma’da zeytinlik olsun. Bu zeytinliğin altında da kömür madeni. Madeni çıkarmak isteyen kişi, şirket bakanlıktan izin aldıktan sonra köylünün tapulu zeytinliğine girerek kömür madeni çıkarabilecek. Bunun için zeytin ağaçlarını sökebilecek ve başka bir yere taşıyacak. Tabii bunun neresi olacağına kendisi karar verecek, buna ilişkin bağlayıcı bir hüküm bulunmuyor. Madencilik faaliyeti bittikten sonra yani kömür rezervi çıkarıldıktan sonra madeni çıkaran şirket, o alana zeytin dikecek, rehabilite edecek. Bunun ne

kadar süreceği de belirtilmemiş durumda.

Kuşkusuz coğrafyamızda ağacı, suyu, bir bütün olarak tarımsal alanları ve doğayı birer rant ve sömürü kaynağı olarak gören sermayenin, şirketlerin, zeytini-ağacı gereksiz gören, insanların yaşamını hiçe sayan vahşi bu alanların yeniden zeytinlik olarak rehabilite edileceğini düşünmek saflık olur.

Bakanlık açıkça niyetini ifade etmek hem de zeytinlik alanların sahiplerine kapıları kapatmak adına aynı fıkra da şunu da ekleme gereği hissetmiş:

“Zeytin sahasının taşınmasının mümkün olmadığı durumlarda sahada madencilik faaliyetleri yürütülmesine ve bu faaliyetlere ilişkin geçici tesisler inşa edilmesine kamu yararı dikkate alınarak Bakanlıkça izin verilebilmesi için madencilik faaliyeti yürütecek kişinin madencilik faaliyetleri bitiminde sahayı rehabilite ederek eski hale getireceğini ve Tarım ve Orman Bakanlığınca uygun görülecek alanda dikim normlarına uygun, faaliyet yürütülecek saha ile eşdeğer büyüklükte zeytin bahçesi tesis edeceğini taahhüt etmesi zorunludur.”

Bunun anlamı şu ki; üstü zeytin altı maden olan sahada zeytin ağaçlarını taşıyacak yer olmazsa, bu zeytinler kesilecek. Madencilik faaliyetini yürütecek kişi veya şirket Tarım Bakanlığı’nın göstereceği sahada dikim normlarına uygun ve sizin zeytinliğiniz kadar bir alanda zeytin bahçesi tesis edecek.

Ancak burada da başka bir sorun açığa çıkıyor. Zira örneğin zeytinlik alan 20-30 yıllık veya asırlık ağaçlar, hasad alınan ağaçlar olsun. Yeni dikilecek ağaçlardan ürün almak için en az 5 yıl geçmesi gerekiyor. Bu durumda üreticinin beş yıllık bir kaybı söz konusu. Öte yandan söz konusu ağaçlara beş yıl boyunca bakılması gerekiyor. Bakanlığın zeytin üreticilerinden değil de maden şirketlerinden yana bir tutum aldığı çok açık.

Devlet, zeytin sahasının sahibi üretici köylüyü maden şirketinin insafına terk ediyor bunu da yasal bir çerçeveye alıyor:

“Bu fıkra kapsamında zeytin sahasının taşınmasına ilişkin tüm masraflardan ve zeytin sahasının taşınmasından kaynaklanan tüm taleplerden madencilik faaliyeti yürütmesi yönünde lehine karar verilen kişi sorumludur.”

Zeytin sahasının taşınmasına ilişkin usul ve esaslar Tarım ve Orman Bakanlığı’nın uygun görüşü alınarak Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından, zeytin bahçesi tesis edilmesine ilişkin usul ve esaslar Tarım ve Orman Bakanlığı tarafından belirlenecek. Kararı Enerji Bakanlığı karar verecek, Tarım Bakanlığı seyredecek!

Diğer yandan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı zeytincilik sahaları ile ilgili karar veren bir kurum haline getiriliyor.

Zeytinlik alanlarda madencilik faaliyetlerine izin veren düzenlemenin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından neden şimdi gündeme getirilip alelacele resmi gazetede yayımlanarak yürürlüğe girdiği üzerinde de durmak gerekiyor. Bakanlık bu düzenlemeyi enerjide yaşanan ardı arkası kesilmeyen zamlar ve bu alanda yaşandığı ifade edilen daralma ile açıklıyor. Bakanlık yeni açılacak kömür madenleriyle elektrik üretiminin yapılacağını böylece enerjide dışa bağımlılığın azaltılacağını ve elektrik üretiminde artış olacağını bununda elektrik fiyatlarına yansıyacağını iddia ediyor. Bunu da kamu yararı olarak sunuyor. İlk olarak; açık ki, enerjide yaşanan zamların temel nedeni dışa bağımlılığı alabildiğine artıran özelleştirmelerdir. Enerjide yaşanan daralma Türk sermayesinin ve onun sözcüsü durumundaki AKP-MHP iktidarının son 20 yılda yaşama geçirdiği politikalarla daha da derinleşmiştir. Bu anlamda bakanlığın söz konusu iddiası manipülasyondan başka bir anlam taşımamaktadır. Zira yaşanan sorunun temel nedenlerine ilişkin herhangi bir çözüm sunmamaktadır. Dahası sorunu çözüyorum diyerek tarımsal alanlar maden şirketlerinin talanına açılmış olmaktadır.

AKP iktidarının zeytin düşmanlığı

AKP, 2002’den bu yana zeytin sahalarının imara, madencilik, sanayi faaliyetlerine açılması için tam 9 kez yasa, yönetmelik değişikliği gündeme getirdi. Bu değişiklikler ya Meclis’ten ya da yargıdan geri döndü.

AKP, zeytincilik yasasını değiştirmeye yönelik ilk çalışmayı 2003 yılında gündeme getirdi. Daha sonra 17 Ocak 2006’da, 15 Temmuz 2008’de, 3 Temmuz 2009’da, 21 Nisan 2010’da, 20 Şubat 2013’te, 16 Haziran 2014’te, 17 Mayıs 2017’de ve 1 Mart 2022’de olmak üzere bu güne kadar tam 9 kez zeytin sahaları ile ilgili yasal düzenleme girişiminde bulundu.

Özetlemek gerekirse, AKP-MHP eliyle sermaye zaten rant ve talanın hedefindeki tarımsal alanları ve zeytin sahalarını daha büyük bir yağmaya açmak adına harekete geçmiş bulunuyor. Bu düzenlemeye yönelik Ege’de kimi bölgelerde köylülerin zeytin üreticisi köylülerin yaptığı eylemler son derece anlamlı. AKP-MHP iktidarının söz konusu yeni rant düzenlemesi ancak üretici köylülerin, emek meslek örgütlerinin ve geniş halk kitlelerin ortaya koyacağı direnişle durdurulabilir!

Kadınlar Onbinler Olup Sokağa Aktı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla alanlarda taleplerini dile getiren kadınlar, erkek egemenliğine karşı meydanlarda direniyor. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda kadınlar; sömürüye, şiddete, eşitsizliğe karşı alanlara çıktı.

Ankara

* Ankara Kadın Platformu'nun çağrısıyla biraraya gelen kadınlar, Anıtpark'ta buluştu. Aralarında YDK'nın da olduğu kadın ve LGBTİ+ örgütleri, döviz-slogan ve konuşmalarla AKP-MHP iktidarının kadınlara yönelik politikalarını ve giderek derinleşen yoksulluğu protesto etti.

* Feminist Gece Yürüyüşü için ise Madenci Anıtı'nda buluşmak isteyen içlerinde YDK'nın da olduğu kadınlar, polisin Madenci Anıtı önünü ablukaya alması üzerine Sakarya Caddesi'nde toplandı. Kadınlar Sakarya Caddesi'nde yaptıkları yürüyüşün ardından bir basın açıklaması yaptılar.

İstanbul

* 8 Mart için 6 Mart'ta Kadıköy'de, 8 Mart İstanbul Kadın Platformu çağrısıyla biraraya gelen yüzlerce kadın ve LGBTİ+, “Şiddeti, sömürüyü, bitireceğiz. Eşit, özgür yaşayacağız” diyerek “**Büyük Kadın Buluşması**” gerçekleştirdi.

Kadın ve LGBTİ+ kortejleri, miting alanına yürüyüş kortejleri ile girdi. Trans kadınların oluşturduğu korteje polis saldırmaya çalışsa da kitlenin sahip lenmesiyle geri adım atırdı.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) ise “**Krize ve Yoksulluğa Karşı, Emeğimiz İçin Mücadeledeyiz**” yazılı pankart açarak Kalkhedon'dan İskele Meydanı'na sloganlarla yürüyerek miting alanına geldi.

* 20. Feminist Gece Yürüyüşü ise İstanbul Valiliği tarafından hukuksuz bir şekilde yasaklanmıştı. Buna rağmen kadınlar, saat 9:30'da Sıraselviler Caddesi'ne çağrı yaptı.

Sabah saatlerinden itibaren Taksim Meydanı, İstiklal Caddesi ve caddeye çıkan yollar polis tarafından ablukaya alındı. Kadınlar ise tüm bu engellemele re rağmen Taksim iradesini kararlılıkla sürdürdü. Polisin tüm engelleme çaba-

sına rağmen on binlerce kadın Cihan-gir'de biraraya gelerek Valilik yasağını deldi.

İzmir

* YDK'nın da içlerinde olduğu İzmir Kadın Platformu, 8 Mart eylemini “*Eşit, özgür, sömürsüz bir dünya için isyandayız*” pankartı ile eylemi saat 18.00'de gerçekleştirdi.

* Feminist gece Yürüyüşü ise saat 20.00'de yapıldı. Kadınların direnişi sonucu polis barikatı kaldırdı. Al-sancak'tan yürümek isteyen içlerinde YDK'nın da olduğu kadınlar, polis barikatını aşmaya çalışınca çatışma çıktı. Gerginliğin artması üzerine polis barikatı kaldırdı ve kadınlar “**Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz**”, “**Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa**” vb. sloganlar atarak yürüdü. Polisin sadırısı sırasında özel hedef oal-rak gösterilen YDK aktivisti Ceren Ağaç gözaltına alındı. Ceren 4-5 saat sonra serbest bırakıldı.

Aydın/Didim

İçlerinde YDK'nın da olduğu Didim Kadın Platformu eylemi hava muhalefe-ti nedeniyle 9 Mart gününde yaptı.

Platform eylemi Kent Meydanı'na yaptığı yürüyüşle ve “**Yaşasın kadın-ların eşit ve özgür yaşam mücadelesi**”

yazılı pankartın arkasında coşku ile ger-çekleştirdi.

Amed

Amed'de kadınlar İstasyon Meyda-nı'nda buluştu. Amed Kadın Platformu (DAKAP) öncülüğünde, “*Dem dema azadiya jinan e*” (Kadın özgürlük za-manı) şiarıyla düzenlenen miting için kadınlar kentin çeşitli noktalarında bira-rya geldi. Mitinge giden bütün alanlara yüzlerce polis ve çok sayıda zırhlı araç yerleştirildi.

Mitinge kortejler şeklinde giriş yap-mak isteyen kadınlar, uzun süre polis ta-rafından engellendi. Bu sırada gözaltılar da yaşandı. Kadınlar, polisin “**Dikkat, dikkat polis konuşuyor**” anonsuna, “**Dikkat, dikkat kadınlar konuşuyor**” şeklinde karşılık verdi.

Wan

Wan'da Musa Anter Parkı'nda dü-zenlenen 8 Mart Dünya Kadınlar Günü mitingi coşkuyla başladı. Kentin birçok noktasından gelen kadınlar, alana ku-rulan 4 arama noktasından girdi. “**Jin Jiyan Azadî**” sloganıyla alana gelen kadınlar, müzik eşliğinde halaylar çekti. Kiras-fistanlarıyla alanı renk cümbüşü-ne çeviren kadınlar “**Deniz Poyraz isya-nımızdır**”, “**Ez jinim, ez Kürdim**”, “**Bijî berxwedana zindana**”, “**Gariba Gezer**

nemir e” yazılı lolipoplar ile TJA flama-larını taşıdı.

Elîh (Batman)

Batmanlı kadınlar, 8 Mart Kadın Parkı'nda düzenlenen ve saat 12.00'de başlayan miting için saatler öncesinden alana gelmeye başladı. Rengarenk yö-re-sel elbiseleriyle miting alanına gelenler arasında Batman Barış Anneleri Meclisi, HDP ve DBP örgütleri, İHD Şubesi, KESK bileşenleri, Tutuklu Aileleri ile Yardımlaşma Derneği (TUAY-DER) gibi kurumların kadın üyeleri de yer aldı.

Colemerg/Silopi

Şırnak'ın Silopi ilçesinde, kadın-lar Newroz Alanı'nda buluştu. Mitinge yüzlerce kadın katıldı. Rengarenk yö-re-sel kıyafetler ile kadınlar, “**Dem, dema azadîya jinan e**” pankartı açarak sık sık “**Jin jîyan azadî**”, “**Bijî berxwedana jinan**” vb. sloganlar attılar.

Nîsebin

Mêrdin'in Nîsebin ilçesinde kadın-lar 8 Mart şöleni için Newroz alanında biraraya geldi. Yüzlerce kadının bira-rya geldiği şölen alanında “**Yaşasın 8 Mart**”, “**Zaman kadın özgürlük zama-nı**” vb. pankartlar asıldı.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 257

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Roj Wê Bê: Newroz

Newroz yaklaşıyor, alanlara coşkuyla çıkmak hepimizin görevi. Şenyaşar ailesinin direnişi birinci yılını doldururken, Kemal Kurkut'un Amed Newroz'unda polisler tarafından öldürülüşünün beşinci yılında, Cizre'de 24 yaşında Abdulgaffar Dayan'ın zırhlı araç tarafından "kamuoyunu ilgilendirmeyen konular" adı altında hayatını kaybetmesinin üzerinden daha aylar geçmemişken Newroz ateşi harını kaybetmeden yanıp duruyor. Newroz baharın müjdesidir, gençtir. Gençler yarınsızlığa, işsizliğe, konutsuzluğa yani büsbütün bir kuşatmaya mahkum ediliyor. Newroz alanı ise tüm bu kuşatılmışlığın girdabında gençlerin alanı olmalıdır. Newroz kadındır. 8 Mart'ta her yerde sokaklara akın eden, mücadele ruhunu tüm varlığıyla en öne taşıyan kadınların coşkusunu taşıyacağı alandır.

Newroz emekçidir. Senenin başından beri yüzlerce direniş ve grevi örgütleyen işçilerin ve emekçilerin ısınmak için yaktıkları ateşi, dayanışmayı taşıyacağı alan olmalıdır. Newroz, Kürtlerin bayramıdır ve aynı zamanda ezilen tüm kesimlerin bayramı ve alanı olmuştur ve olacaktır.

AKP-MHP ittifakı nerede bir gerilim varsa oraya el atıyor. Çok değil daha geçen sene suç ortakları Aliyev'le birlikte Karabağ üzerinden Ermenistan'la çatışmaya bilfiil katılım gösterdi. Libya'yla dost, Mısır'la düşman oldu; S400'lerle Rus emperyalizmine göz kırptı, SİHA'larla da NATO emperyalizmine. Ukrayna'nın Rusya tarafından işgal edilmesiyle R.T.Erdoğan iki arada bir derede kalakaldı. TC devletinin bütün yayılmacı hayalleri, sinsice attığı laf taklaları emperyalistlerin maskeleri düştükçe ortada kaldı. Bölgede yıllardır tırmanan bir çatışma ortamı var. Kürtler ise bundan en çok etkilenen ve bu yüzden/buna rağmen siyasi hamlelerini gerçekleştirebilen kesim oldu. Militarizmin, şovenizmin ve işgalciliğin ne demek olduğunu Kürt halkı çok iyi bilmektedir.

Emperyalistler arası vekalet savaşları Ukrayna'da yerini doğrudan sıcak çatışma ortamına bıraktı. Etkilerini şimdiden yaşamaya başladık. Emperyalist merkezlerin/piyasaların uyguladığı ekonomik yaptırım-

lar şüphesiz küresel boyutta dalgalanmalar yaratacaktır. Ve yine şüphesiz ki azgın bir silahlanma yarışını da. Peşinden de yoğun bir mülteci akını.

Doğu Avrupa'da kök salmış bir ırkçılık hakim, bunu görmek zor değil. Geçtiğimiz aylarda Belarus-Polonya sınırında donmaya terk edilen mültecileri unutmayalım; Ukrayna'da mültecileri taşıyan trene alınmayan siyahları da. Rus devletine ekonomik yaptırımlar uygulanırken bir çeşit Rus karşıtlığı da yükseliyor.

Şovenizme ve ırkçılığa karşı Newroz'un rengarenk ateşini büyütelim!

Türk devletinin Rojava'ya nasıl bilediği, tetikte beklediği kendisinin bile gizleyemediği bir gerçek. Emperyalist bloklar arasındaki gediklerden, ayak oyunlarından faydalanmaya çalışan TC, Kürdistan'a, özellikle Rojava'ya diz çöktürmek istemektedir. Bölgede yaşayan ya da bölgeden göç etmiş milyonlarca insansa yollarda, kent merkezlerinde, sınır tellerinde telef oluyor. Tüm bu zulüm dalgasının bağrında insanlık büyük yükselişlere gebe. Kürt halkı buna aşina-

dır. Keza Newroz da buna şahittir; yıllar yılı TC'nin faşizminin karşısında Kürt halkının kararlılığıyla Newroz ateşi söndürülemedi.

Newroz bu zulüm dalgasına karşı yükselen bir ateş olmalıdır. İşgalciliğe ve emperyalizme karşı bu ateşi yükseltelim.

Ekonomik kriz-Emperyalist savaş

Ülkede yaşanan ekonomik kriz toplumun her kesiminde hissedilmektedir. Keza iktidar bile bunu reddedemeyecek noktadadır. İnsanlar ekmek, yağ kuyruklarında; en temel gıdaların bile fiyatları aldı başını gitti. Toplumun çoğunluğu yoksulluk sınırının çok altında bir gelire mahkum.

Yakıt fiyatları dövizin etkisiyle zaten dalgalyken, şimdi Rusya'ya uygulanan yaptırımlarla daha da dengesiz bir hal aldı. Faturalar ödenemez boyutlara ulaştı, insanlar birçok ilde sokaklara döküldü. Konut kiralari her geçen gün artıyor. Küçük esnaf iflasın eşiğinde yaşıyor, gençler işsizlikle boğuşuyor, çalışanlar ise direnişte. Bütün bir muhalefet ise halka seçimi beklemeyi öneri-

yor. Kaynayan kazan kapak tutmaz; halkın mahkum edildiği bu ekonomik darboğazı kestirip atmak bu dönemde önümüze düşüyor, düşmelidir. Bu anlamda ahalinin ocağına düşen ateşi Newroz alanlarına taşıyalım.

Sistemin krizi küresel boyuta ulaştı. Bugün içinden geçtiğimiz darboğaz daha da keskinleşecek. AKP-MHP iktidarının üzerinde ağırlaşan seçim basıncı onu hamleler yapmaya zorluyor. İçeride şovenizmi körüklemeye çalışanlar yine soluğu Rojava'da, Suriye'de alacaklardır. İktidar, Rusya'nın sıkışmışlığından faydalanmaya çalışacaktır. Türkiye'de rehin tutulan milyonlarca mültecinin üzerinde yeni siyasi hamleler gerçekleşecektir. Muhalefetin anlaştığı yegane meselelerden birisi de mülteci düşmanlığıdır. Ekonomik darboğazın ve sıcak çatışmanın gerçekleştiği dönemlerde en önde yabancı düşmanlığı örgütlenir.

Bunu tarih birçok kez göstermiştir, buna izin vermeyelim. Mültecilerin varlığını ve insani taleplerini alanlara taşıyalım. Geçtiğimiz sene, pandemi uygulamalarına ve sözde yasaklarına rağmen, Newroz evlere sığmamıştı. Ardından o coşkuyla 1 Mayıs'a gidilmişti. Newroz'un kadim bir simgeselliği var. Kürt ulusu başta olmak üzere bütün ezilenleri mücadele dolu bir dönem bekliyor. Ancak Newroz'un coşkusunu bir güne ve miting alanlarına sıkıştırmayalım; Newroz coşkusuyla bütün bir baharı sarmalayalım.

Emperyalist savaş çıkırtkanlığını/işgalciliği, mülteci düşmanlığını, LGBTİ+ düşmanlığını, yarınsızlığı ve yoksulluğu göğüsleyelim; Anadilin, eşitliğin ve mücadelenin sesini alanlarda yükseltelim. Seçim endeksli siyasetin karşısına mücadeleyi koyalım. Halkların kaderinin basitçe belirlenmiş seçim günlerine sığamayacağının farkındayız. Örgütlü mücadele bu dönemde en önemli hedefimiz olmalıdır.

Kadim Newroz'u sırtlayarak, siyasi söylemlerimizi güçlendirelim. Newroz'u örgütlü mücadelemiz için de bir bayrama dönüştürelim.

Sibê ya me ye!

Newroz pîroz be!